Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.
Cena egzemplarza 35 gr.
Rok XVI 20 stycznia 1934 r. № 1

POCZTA

Organ Związku Pracowników Poczt, Telegrafów i Telefonów Rzeczyposp. Polskiej

MIESIĘCZNIK | Kom. Red.: *J. Stangreciak, A. Sas, S. Modliński, A. Szwarc, R. Geske.* | NAKŁAD 20.000 EGZ.

Nadesłanych rękopisów nie zwraca się. Każdy rękopis powinien być opatrzony w podpis i dokładny adres wysyłającego.

Adres Redakcji i Administracji: **Warszawa, Bednarska Nr. 25. Telefon Nr. 624-29.**

Konta P. K. O.: Zarządu Głównego — 2375. Referatu Budowy Uzdrowisk — 14048. — Prenumerata 1 zł kwartalnie

DWA ROZPORZĄDZENIA

Za kilka dni, z datą 1-go lutego b. r., nastąpi w życiu służbowem pracowników Polskiej Poczty, Telegrafu i Telefonu jedno z największych dotychczas przeobrażeń—zmiana, i unifikacja jednocześnie, postanowień o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa, oraz zmiana dotychczasowych zasad uposażenia wszystkich pracowników instytucji pocztowej.

Ramy niniejszego egzemplarza Poczty, zajętego w większej części umieszczeniem pełnego tekstu obu rozporządzeń, nie pozwalają na szczegółowe omówienie naraz obu rozporządzeń i skrystalizowanie w stosunku do nich stanowiska Związku. W tym artykule przeto ograniczymy się do podkreślenia jeszcze raz naszego zasadniczego stanowiska w odniesieniu do rozporządzenia o uposażeniu, wyrażenia uwag na temat zaszeregowania, oraz omówienia poszczególnych, ważniejszych postanowień..

Nasze stanowisko zasadnicze w tej sprawie, jak i wszystkich organizacyj pracowniczych, nieodosobnione zresztą od poglądu znacznego odłamu społeczeństwa polskiego, w różnych jego warstwach, nasze stanowisko — powtarzamy — jest zdecydowanie negatywne.

Stanowisko organizacyj pracowniczych nie może być inne, gdyż nowe przepisy uposażeniowe wprowadzają dla większości pracowników doraźne pogorszenie płac, wyrażające się uszczerbkiem w uposażeniu czynnem od 0-do 7%, który jednak dla szeregu jednostek może być daleko dotkliwszym, o ile, upadając przy zaszeregowaniu niżej posiadanej obecnie grupy uposażenia, wyszliby ze służby czynnej przed uzyskaniem awansu lub awansów, wyrównywających straty powstałe przy zaszeregowaniu. Pozatem, nowe przepisy uposażeniowe, eliminując dotychczasową zasadę dodatków rodzinnych, powodują pogorszenie obecnego stanu posiadania pracowników, zwłaszcza na przyszłość, pozbawiając ich automatycznego wzrostu uposażeń, w miarę zwiększających się obowiązków rodzinnych, jak to miało miejsce dotychczas.

Te trzy wymienione tu najważniejsze pogorszenia obecnego stanu rzeczy: doraźne zmniejszenie uposażeń, obniżenie podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego i wyeliminowanie na przyszłość dodatków rodzinnych, są zbyt poważne, aby inne, dobre strony nowych przepisów uposażeniowych, a wśród nich najważniejsza — zapowiedź otwarcia awansów, mogły wyrównać szalę pogorszenia, zwłaszcza, że awanse, przynajmniej w pierwszych latach, będą w większości wypadków jedynie wyrównywać straty zaistniałe przy zaszeregowaniu.

Przechodząc do omówienia zasad zaszeregowania pracowników należy stwierdzić, że ogłoszone rozporządzenie w porównaniu z pierwotnemi projektami rządowemi uległo znacznej poprawie, gdyż — zgodnie z wyrażanemi przez nas postulatami (ogłoszonemi w poprzednim n-rze „Poczty") — dodatek wyrównawczy będzie automatycznie wypłacany w każdym wypadku, gdzie z powodu nowego zaszeregowania uposażenie upada więcej niż o 7%, a zaszeregowanie — również zgodnie z naszym postulatem — odbywa się nie według zasad mechanicznych, lecz indywidualnie, przyczem w wypadkach, gdy obecnie otrzymywane i stanowiące podstawę wymiaru zopatrzenia emerytalnego uposażenie jest bardziej zbliżone do nowej grupy wyższej pracownicy są przeważnie zaszeregowywani do odpowiedniej grupy wyższej

(Dla porównania ogłoszonego rozporządzenia z pierwotnemi projektami przypominamy, że w początkowych projektach rządowych dodatek wyrównawczy dla tych którzy ponieśliby przy zaszeregowaniu poważniejsze straty, miał być przyznawany jedynie według swobodnej decyzji władzy, a nie z mocy samego rozporządzenia jak obecnie, oraz, że w pierwotnym projekcie zaszeregowania nie było wyraźnego zaznaczenia, zezwalającego na zaszeregowywania w pewnych wypadkach do grupy bezpośrednio wyższej).

Jakkolwiek wprawdzie, wprowadzenie zasady automatycznego dodatku wyrównawczego jest znacznem polepszeniem nowych zasad uposażeniowych, nie mniej, nie przestaniemy twierdzić, że jest to jedynie ułamkowem uwzględnieniem naszego postulatu w tej materji, albowiem **dodatek wyrównawczy, względnie odpowiednia jego część, winien być z mocy samego rozporządzenia zaliczalny do podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego, we wszystkich tych wypadkach, w których w związku z nowem zaszeregowaniem podstawa wymiaru zaopatrzenia emerytalnego uległa zmniejszeniu.** Tego wymogu sprawiedliwości w postanowieniach rozporządzenia nie widzimy i tu tkwi najdotkliwsze pogorszenie stanu posiadania pracowników, pogorszenie bardziej istotne niż doraźna strata w uposażeniu czynnem kilku czy kilkunastu złotych.

Jeżeli chodzi o zagadnienie indywidualnego zaszeregowania pracowników — do bezpośrednio wyższej czy niższej grupy uposażenia, musimy również podnieść, że wyłącznemi podstawami decyzji winny być dwa elementy: kwota ostatnio pobieranego uposażenia, oraz ocena kwalifikacyjna, ni-

gdy jednak **DOKUMENT cenzusu naukowego lub przewidywanie otrzymywania przez daną jednostkę dodatku funkcyjnego**, a to z następujących względów:

Jeżeli dwaj pracownicy, z których tylko jeden rozpoczął zdobywanie karjery służbowej w pełnem uzbrojeniu t. j. przy posiadaniu pełnego cenzusu naukowego, znajdują się w jednakowym stopniu służbowym, to jest to dowodem, że gorzej uzbrojony wywalczył sobie równorzędne stanowisko drogą największego wysiłku, drogą wieloletniej ofiary najlepszych sił żywotnych i intelektualnych, gdyż niewątpliwą jest rzeczą, że w zdobywaniu bastjonów karjery służbowej wysiłki gorzej uzbrojonego musiały być trudniejsze i dłuższe.

Jeżeliby teraz, przy zaszeregowywaniu takich dwóch zajmujących równorzędne stanowiska pracowników, zaszeregowanie miałoby nastąpić jedynie pod kątem różnicy cenzusów, — byłoby to krzyczącą niesprawiedliwością.

Również, byłoby nawskroś niesłusznem zaszeregowywanie in minus tylko z tej przyczyny, iż dany pracownik, zajmując stanowisko skutkujące otrzymywanie dodatku funkcyjnego, nie poniesie **doraźnej** straty materjalnej. **Takie postawienie byłoby nawskroś sprzeczne z ideą ustawodawcy, a ze stanowiska zasadnie uprzywilejowanego, stwarzałoby stanowisko nienawistne**, nie mówiąc już o momentach niepowetowanej straty materjalnej, dla takiej jednostki czy jednostek, które przechodząc z niezależnych powodów do innego rodzaju służby, utraciłyby prawo do dodatku funkcyjnego, nie uzyskując jednocześnie automatycznego podniesienia do właściwej grupy.

Wyrażając niniejsze najbardziej zasadnicze uwagi, jakie nasuwają się przy analizowaniu zasad zaszeregowania lub procedury zaszeregowania i przeglądając już teraz treść rozporządzenia w kolejności jego paragrafów, nie można bez krytycznej uwagi pominąć drugiej części paragrafu 4-go, traktującego o dodatkach lokalnych dla pracowników zatrudnionych na terenie Górnego Śląska.

Wybranie z tego terytorjum zaledwie kilku miejscowości, w których wypłacany będzie dodatek lokalny, dla każdego, kto chociaż pobieżnie zna istniejące tam warunki gospodarcze staje się niezrozumiałem i musi wywołać prawdziwe zdziwienie, a u nieobjętych wyborem głęboki żal i rozgoryczenie.

Nie będzie przesady jeżeli powiem, że nietylko wybranych kilka miejscowości, lecz całe bez wyjątku terytorjum Górnego Śląska, to jeden, ogólny i nie dający się zróżniczkować powiat drożyźniany! Nie będzie przesady jeżeli stwierdzę, że do niektórych „wybranych“ miejscowości, ludność Górnego Śląska przyjeżdża dość powszechnie właśnie poto, aby tam dokonać korzystniejszego zakupu. Nie chcę przez to powiedzieć, że miejscowości wybrane są generalnie tańsze od miejscowości niewybranych, ale zacytowany przykład przykład do udowodnienia w każdej chwili świadczy, że dokonane zróżnicowanie miejscowości Górnego Śląska jest niesłuszne i wymaga zmiany, w kierunku objęcia dodatkiem lokalnym całego bez wyjątku terytorjum.

Paragraf 6 rozporządzenia ucieleśnia jeden z długoletnich postulatów Związku,— postulat dodatków funkcyjnych. Jednak i w tym wypadku musimy wstawić nasze jaknajpoważniejsze — ale...

Dotyczy ono ograniczenia uprawnienia do pobierania dodatków funkcyjnych w urzędach pocztowych wyłącznie do naczelników urzędów.

Ograniczenie to jest niesłuszne, eliminuje zastępców naczelników urzędów, którzy zwłaszcza w większych urzędach, ponoszą ogromną osobistą odpowiedzialność z tytułu pełnionych **bezpośrednich** funkcyj kierowniczych, eliminuje kierowników oddziałów, którzy np. w niektórych urzędach I klasy ponoszą odpowiedzialność za funkcjonowanie działów zatrudniających po kilkaset osób personelu, a więc działów, gdzie ilość personelu jest ponad dziesięciokrotnie większą od ilości całego personelu niejednego urzędu, gdzie jednak dodatek funkcyjny został wprowadzony. Zwracając na to uwagę, przypuszczamy, że są to jedynie niedociągnięcia spowodowane zbyt szybkiem tempem opracowywania rozporządzenia i że niedociągnięcia te zostaną w przyszłości wyrównane.

Niestety, jakkolwiek w sprawie całości rozporządzenia mieliśmy możność wyrażenia swoich poglądów i jakkolwiek niektóre z nich zostały uwzględnione, w sprawie dodatków funkcyjnych do głosu nie doszliśmy, gdyż dziedzina dodatków funkcyjnych miała być ustalona w drodze rozporządzenia wykonawczego Ministra Poczt i Telegrafów i nieoczekiwanie zgoła znalazła się w całości omawianego tu rozporządzenia Rady Ministrów.

Podkreślam tę okoliczność zwłaszcza z uwagi na brzmienie § 7-go, który przewiduje wprowadzenie służbowych dodatków specjalnych w drodze rozp. wykonawczego, i w których to sprawach (poszczególnych przepisów wykonawczych) uzyskaliśmy swego czasu zapowiedź urzędującego p. Ministra Poczt i Telegrafów, że projekty te zostaną udzielone Związkowi do wypowiedzenia się, przed ustaleniem ich ostatecznego brzmienia.

Sprawa dodatków specjalnych jest dla pracowników wyjątkowo ważna i dlatego też, w powołaniu się na wymienione tu przyrzeczenie, spodziewamy się, że nie zostanie zadecydowana bez wysłuchania zaprezentowanej przez Związek opinji pracowników, jak to, niestety, przez splot niespodziewanych okoliczności, stało się ze sprawą dodatków funkcyjnych.

To samo pragnienie i spodziewanie wyrażamy również w stosunku do innych mających ukazać się rozporządzeń wykonawczych jak np. o dodatkach mających przyczynić się do wydajności i racjonalizacji pracy (§ 7), dodatkach dla pracowników utrzymujących liczniejszą rodzinę (§ 8), w sprawie umundurowania (§ 10), kosztów delegacyj i przeniesień (§ 11), zaliczek na uposażenie (§ 12), **odrębnych przepisów o pomocy lekarskiej** (§ 13) i mieszkań służbowych (§ 14).

Wreszcie, jakkolwiek sprawę tę podnieśliśmy już w naszych uwagach do projektu rozporządzenia, musimy ponownie gorąco zaprotestować przeciwko wprowadzonej nowej zasadzie potrącania uposażenia za czas nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie.

Postanowienie to nie powinno mieć miejsca, gdyż stanowi ono sankcję dublującą się z odnośnemi postanowieniami rozporządzenia o stosunku służbowym pracowników P. P. T. T., gdyż w powołanem rozporządzeniu przewidziane jest nakładanie kar za wykroczenia i wystąpki służbowe, a nieusprawiedliwiona nieobecność w służbie może być, w zależności od okoliczności, potraktowana jako wykroczenie lub występek, przyczem, w obu wypadkach, zarówno przy karach porządkowych, jak i dyscyplinarnych, istnieje możność wymierzania kary grzywny, lub zmniejszenia uposażenia. Dlatego też dublowanie tych sankcyj w rozporządzeniu o uposażeniu jest nieuzasadnione.

Ewentualne pozostawienie w rozporządzeniu o uposażeniu tego postanowienia byłoby tylko wówczas słuszne, o ile jednocześnie zostałaby dodana klauzula, że zastosowanie potrącenia z uposażenia za czas nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie wyczerpuje pretensje przedsiębiorstwa do danego pracownika.

Józef Stangreciak.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 stycznia 1934 r.

o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“

(Dz. Ustaw Nr. 4/1934 r., poz. 26).

Na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 379), w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 781), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", których stosunek ma charakter publiczno - prawny.

§ 2.

Ustanawia się 11 grup uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznie w złotych
1	1.000.—
2	700.—
3	450.—
4	350.—
5	280.—
6	240.—
7	205.—
8	175.—
9	145.—
10	120.—
11	100.—

§ 3.

Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", stali i prowizoryczni, rozpoczynają służbę w grupach uposażenia według następujących zasad:

a) posiadający ukończone wyższe wykształcenie, zakończone przepisanemi egzaminami — w 6 grupie uposażenia;

b) posiadający wykształcenie gimnazjalne lub równorzędne w 8 grupie uposażenia;

c) posiadający wykształcenie niższe, niż określone w punkcie b przy mianowaniu na stałe — w 10 grupie uposażenia, przy mianowaniu prowizorycznie — w 10 lub 11 grupie uposażenia.

W wyjątkowych przypadkach Minister Poczt i Telegrafów może zezwolić na rozpoczęcie służby w wyższej grupie uposażenia, niż określono w ustępie 1 niniejszego paragrafu.

Wysokość uposażenia przyjętych do służby przygotowawczej ustala Minister Poczt i Telegrafów.

§ 4.

Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" przyznaje się dodatki, uzasadnione warunkami lokalnemi w kraju oraz na obszarze W. M. Gdańska, a mianowicie:

a) pracownikom, pełniącym służbę na obszarze m. st. Warszawy — w następującej wysokości:

Grupa uposażenia	Wysokość dodatku miesięcznie w złotych
1	150.—
2	100.—
3	65.—
4	50.—
5	40.—
6	35.—
7	30.—
8	25.—
9	20.—
10	20.—
11	15.—

b) pracownikom, pełniącym służbę na obszarze półwyspu Hel, oraz w miastach: Gdyni, Katowicach, Królewskiej Hucie, Tarnowskich Górach, Mysłowicach, Cieszynie, Bielsku w woj. śląskiem i Białej k/Bielska, w wysokości:

Grupa uposażenia	Wysokość dodatku miesięcznie w złotych
1	100.—
2	70.—
3	45.—
4	35.—
5	30.—
6	25.—
7	20.—
8	20.—
9	15.—
10	15.—
11	10.—

c) pracownikom, pełniącym służbę na obszarze W. M. Gdańska przyznaje się dodatek w wysokości 200% uposażenia zasadniczego.

§ 5.

Pracownikowi państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" służy prawo do jednego tylko uposażenia, jako wynagrodzenia za ogół czynności, połączonych z jego stanowiskiem służbowem.

Za spełnianie czynności dodatkowych, niezwiązanych ze stanowiskiem służbowem, może pracownik otrzymać dodatkowe wynagrodzenie, którego wysokość określi Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 6.

Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", mianowanym na stanowiska kierownicze, przyznaje się dodatek funkcyjny.

Ustanawia się następujące stanowiska kierownicze, oraz wysokość dodatku funkcyjnego dla poszczególnych stanowisk:

a) w administracyjnej służbie pocztowej, telegraficznej i telefonicznej:

Stawka	Rodzaj stanowiska	Kwota dodatku funkcyjnego miesięcznie w złotych
I	Dyrektor Dyrekcji P. i T.	500.—
II	Dyrektor (Izby Kontroli Rachunkowej P. i T. i Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego)	400.—
III	Wicedyrektor	300.—
IV	Naczelnik Wydziału	200.—
V	Kierownik Oddziału Inspektor	100.—

b) w wykonawczej służbie pocztowej, telegraficznej i telefonicznej:

Stawka	Rodzaj stanowiska	Kwota dodatku funkcyjnego miesięcznie w złotych
I	Dyrektor urzędu (Telekomunikacyjnego Warszawa, Pocztowego Warszawa 1, Warszawa 2, Pocztowego Urzędu Przewozowego Warszawa	200.—
II	Naczelnik urzędu I klasy	100.—
III	„ „ II „	70.—
IV	„ „ III „	50.—
V	„ „ IV-V „	30.—

Postanowienie ust. 1 ma zastosowanie także do osób, pełniących obowiązki, przywiązane do stanowisk kierowniczych z tą różnicą, że ich prawo do dodatku funkcyjnego powstaje dopiero po upływie miesiąca pełnienia tych obowiązków z dniem 1 następnego miesiąca. Pracownikom, pełniącym obowiązki kierow-

nicze zastępczo, podczas urlopu wypoczynkowego kierowników, nie przysługuje dodatek funkcyjny.

Równocześnie można otrzymać tylko jeden dodatek funkcyjny, zaś w razie zbiegu tytułu do dwu lub więcej dodatków funkcyjnych, uprawnionemu służy prawo wyboru.

Dodatek funkcyjny nie należy się osobom, pozostającym w stanie nieczynnym i zawieszonym w pełnieniu służby. Dodatek funkcyjny nie przysługuje również pracownikom, niepełniącym z jakiegokolwiek powodu, z wyjątkiem urlopu wypoczynkowego, co najmniej przez miesiąc obowiązków, przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

§ 7.

Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu władny jest przyznać pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" dodatki służbowe, uzasadnione szczególnemi właściwościami służby pocztowo-telegraficznej, oraz mające przyczynić się do wydajności i racjonalizacji pracy.

§ 8.

Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" mogą otrzymywać nagrody pieniężne i zapomogi, na których wypłatę wstawiane będą co roku odpowiednie kwoty do preliminarza budżetowego. Ponadto będą wstawiane do preliminarza budżetowego specjalne kwoty dla pracowników, utrzymujących liczniejszą rodzinę.

§ 9.

Uposażenie, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne jest od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej. Wolne są również od podatku dochodowego i opłaty emerytalnej inne należności, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem (art. 8 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu fnnkcjonarjuszów państwowych — Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

§ 10.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów określi, w których działach służby państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" obowiązuje noszenie munduru, oraz ustali, którym pracownikom przyznane będzie umundurowanie w naturze po cenach ulgowych.

§ 11.

W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem, oraz w razie przeniesień na nowe miejsce służbowe, przysługują pracownikowi należności, które określi rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 12.

Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" może być udzielana w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, bezprocentowa zaliczka na uposażenie.

Warunki przyznawania i spłaty zaliczek, tudzież ich wysokość, określi Minister Poczt i Telegrafów.

§ 13.

Pracownik i jego najbliższa rodzina mają prawo do pomocy lekarskiej.

Do czasu wydania odrębnych przepisów, których unormowanie przysługiwać będzie Ministrowi Poczt i Telegrafów, pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" będą mieli prawo do pomocy lekarskiej w zakresie i na zasadach, ustalonych dla funkcjonarjuszów państwowych.

§ 14.

Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i ich małżonkom przysługują ulgi w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi w zakresie i na zasadach, ustalonych dla funkcjonarjuszów państwowych.

§ 15.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów określi normy należności za mieszkania, zajmowane przez pracowników w budynkach, będących w zarządzie państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", oraz unormuje sprawę mieszkań służbowych.

§ 16.

Pracownicy, zajmujący mieszkania służbowe obowiązani są na żądanie przełożonego z chwilą rozwiązania stosunku służbowego, przeniesienia w stan spoczynku, jak wogóle zmiany stosunku służbowego, z powodu którego przydział mieszkania nastąpił, opróżnić częściowo mieszkanie do dni 28 od dnia doręczenia im odnośnego wezwania władzy, a całkowicie do 3 miesięcy od dnia doręczenia tego wezwania.

Przy dobrowolnem wystąpieniu ze służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" całkowite opróżnienie mieszkania powinno nastąpić natychmiast.

W razie nieopróżnienia mieszkania służbowego w oznaczonych terminach przełożonemu służy prawo zarządzić eksmisję z przydzielonego mieszkania w drodze administracyjnej za pośrednictwem organów bezpieczeństwa publicznego.

§ 17.

Prawo do uposażenia powstaje:

a) dla przyjętych do służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", jeżeli faktyczne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca — od dnia objęcia służby, przyczem uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się w wysokości dziennej po 1/30 części uposażenia miesięcznego. Postanowienie to dotyczy także ponownego powołania emeryta do służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", który powinien jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne;

b) w pozostałych przypadkach — z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego, po dniu mianowania (awansu), lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień mianowania (awansu), albo zmiany warunków, nie zbiega się z terminem płatności uposażenia. W razie jednak zmiany miejsca służbowego, pociągającego za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu przysługuje od dnia pierwszego miesiąca kalendarzowego, następującego po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

§ 18.

Prawo do uposażenia gaśnie:

a) w razie śmierci pracownika — z ostatniem dniem miesiąca kalendarzowego, w którym śmierć nastąpiła;

b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym stosunek służbowy faktycznie ustał. Przepis ten nie dotyczy jednak osób, które samowolnie opuściły służbę w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", winny one bowiem zwrócić Skarbowi Państwa odpowiednią część uposażenia za dnie nieprzesłużone, obliczone według zasad, określonych w § 17 lit. a.

§ 19.

Pracownik traci prawo do uposażenia za czas:
a) nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie;
b) odbywania kary pozbawienia wolności.

W obu przypadkach kwotę już pobraną potrąca się przy najbliższej wypłacie uposażenia.

Kierownik organu, bezpośrednio podległego Ministrowi Poczt i Telegrafów, może według swobodnego uznania przyznać rodzinie pracownika, odbywającego karę pozbawienia wolności, zasiłek na utrzymanie, do wysokości, nieprzekraczającej połowy uposażenia pracownika.

§ 20.

Uposażenie pracownika państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" płatne jest w terminie, ustalonym dla wypłaty uposażenia funkcjonarjuszów państwowych.

§ 21.

Na czas pełnienia obowiązkowej służby wojskowej, pracownik traci od najbliższego terminu płatności prawo do uposażenia z tytułu służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Pocz-

ta, Telegraf i Telefon". Po powrocie ze służby wojskowej do służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" służy mu prawo do uposażenia od dnia faktycznego objęcia służby, według zasad określonych w § 17 lit. a.

Na czas odbywania perjodycznych ćwiczeń wojskowych pracownik zatrzymuje uposażenie z tytułu służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Pracownik powołany do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względów na bezpieczeństwo Państwa, otrzymuje uposażenie, określone dla powołanych do służby wojskowej podczas mobilizacji, a nadto, jeżeli jego uposażenie z tytułu służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" jest wyższe od uposażenia wojskowego, otrzymuje od państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", różnicę do wysokości uposażenia w służbie państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", z uwzględnieniem każdorazowych zmian, zachodzących w uposażeniu w służbie w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i wojskowej.

§ 22.

W razie dostania się pracownika do niewoli względnie zaginięcia na terenie działań wojennych, prawo jego do uposażenia ulega zawieszeniu w całości aż do jego powrotu. O ile jednak pozostający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę, zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia, zaś drugą połowę należy wypłacać rodzinie, mianowicie żonie i dzieciom, jeżeli pozostający w niewoli (zaginiony) jest ich jedynym żywicielem.

Jeżeli okoliczności, towarzyszące dostaniu się do niewoli wskazują na to, że czyn ten popełniono rozmyślnie, zawiesza się również prawo do uposażenia, pobieranego przez rodzinę.

Po powrocie pracownika i po stwierdzeniu, że dostał się on do niewoli względnie zaginął bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, które uległo zawieszeniu z potrąceniem ewentualnych zaliczek wypłaconych w czasie niewoli (zaginięcia) i kwot uposażenia wypłaconego jego rodzinie w czasie niewoli (zaginięcia).

Gdy pracownik, który zaginął na terenie działań wojennych, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od chwili ratyfikacji pokoju, rodzina zaginionego traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących ustaw.

§ 23.

W razie śmierci pracownika przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu, pośmiertne, jako zwrot tych kosztów, przyczem:

a) jeżeli koszty pogrzebu ponoszą: żona, albo dzieci lub rodzice, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości 3-miesięcznego ostatnio pobranego przez zmarłego uposażenia;
b) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości, określonej w pkt. a), o ile zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

§ 24.

Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

a) postanowień ustaw;
b) tytułów egzekucji sądowej, zaopatrzonych klauzulą wykonalności;
c) zarządzeń właściwych władz administracyjnych lub kierowników organów państwowych państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Na podstawie zarządzeń, o których mowa w pkt. c) niniejszego paragrafu, potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" z tytułu stosunku służbowego, oraz Skarbu Państwa z tytułu należności i danin. Roszczeniom tym służy bez względu na czas ich powstania pierwszeństwo zaspokojenia przed innemi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które winny być traktowane narówni z roszczeniami państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i Skarbu Państwa.

Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy, dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to rat zaliczek na uposażenie oraz opłat za świadczenia w naturze, które potrąca się w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

§ 25.

Roszczenia pracowników do państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" lub do Skarbu Państwa, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat 3-ch od dnia powstania odnośnego tytułu prawnego, wynikające zaś z innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego, po upływie 3-ch miesięcy od dnia powstania tytułu do tych należności.

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, przedsięwziętą przez pracownika, w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności u władzy asygnującej uposażenie.

§ 26.

Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r. zostają zaliczeni do jednej z dwuch po sobie następujących grup uposażenia, z których jedna ma uposażenie zasadniczo wyższe, a druga niższe od dotychczasowych poborów netto pracownika.

Przez dotychczasowe pobory netto rozumie się sumę, obejmującą uposażenie według stanu na dzień 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkami: regulacyjnym, mieszkaniowym i ewentualnie wyrównawczym, a dla utrzymujących rodzinę nadto ekonomicznym na 1 członka rodziny — zmniejszoną o przypadające od takiej sumy: podatek dochodowy, opłatę emerytalną i opłatę na Fundusz Pracy.

Przy obliczaniu dotychczasowych poborów netto pracowników, pobierających uposażenie według wymiaru dla stolicy, sumę obliczoną według zasad ustępu 2, zmniejsza się o 15%.

W wyjątkowych przypadkach Minister Poczt i Telegrafów może zaliczyć pracownika do grupy uposażenia bezpośrednio wyższej od tej, która jest wyższa z dwuch przewidzianych w ustępie 1.

§ 27.

Zaliczenia pracowników, o których mowa w § 26 do nowych grup uposażenia, dokona Minister Poczt i Telegrafów lub upoważnieni przez niego kierownicy podległych mu bezpośrednio organów.

§ 28.

Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", którzy tracą przy porównaniu dotychczasowej płacy netto z nowem uposażeniem (uposażenie zasadnicze wraz z ewent. dodatkiem lokalnym, funkcyjnym lub służbowym), przyznanem z dniem 1 lutego 1934 r., więcej niż 7% dotychczasowej płacy netto, pobierają zasiłek wyrównawczy.

Zasiłek ten powinien pokrywać różnicę między pełną stratą a stratą 7%.

Nie wypłaca się zasiłku wyrównawczego w przypadkach, w których zasiłek ten miałby wynosić mniej, niż 5 zł., jeżeli chodzi o pobierających uposażenie w grupie 6 i niższej, a mniej niż 10 zł., jeśli chodzi o pobierających uposażenie w grupie 5 i wyższych.

Przez dotychczasową płacę netto, o której mowa w ust. 1 niniejszego paragrafu, rozumie się uposażenie, jakie przysługiwało w dniu 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkiem: regulacyjnym, ekonomicznym, mieszkaniowym, kresowym, wyrównawczym, funkcyjnym, służbowym i innym stałym dodatkiem miesięcznym, po potrąceniu podatku dochodowego, opłaty emerytalnej i opłaty na Fundusz Pracy.

Kwotę zasiłku należy zaokrąglić do sumy podzielnej przez 5, przyjmując kwotę od 2 zł. 50 gr. wzwyż za pięć złotych.

§ 29.

Jeżeli pracownik zaawansuje do wyższej grupy uposażenia lub otrzyma dodatek funkcyjny, którego poprzednio nie otrzymywał lub otrzymywał w niższym wymiarze, zasiłek wyrównawczy będzie cofnięty lub odpowiednio zmniejszony.

§ 30.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów.

§ 31.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą w odniesieniu do pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" wszystkie przepisy w przedmiocie unormowanym rozporządzeniem niniejszem.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Kaliński*

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 stycznia 1934 r.

o stosunku służbowym pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon"

(Dz. Ustaw Nr. 4/1934 r., poz. 25).

Na podstawie art. 18 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 379) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 781), zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1.

Rozporządzenie niniejsze reguluje stosunek służbowy o charakterze publiczno - prawnym pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", nazwanego w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia P. P. T. T.

§ 2.

Stosunek służbowy pracowników może być zawiązany, zmieniony lub rozwiązany wyłącznie przy zastosowaniu przepisów prawa publicznego, a w szczególności postanowień rozporządzenie niniejszego.

§ 3.

Ogólne warunki przyjęcia do służby są następujące:

1) obywatelstwo polskie lub obywatelstwo W. M. Gdańska; przpjęcie do służby obywateli gdańskich nie powoduje nabycia przez nich obywatelstwa polskiego;
2) zdolność do działań prawnych;
3) nieskazitelna przeszłość;
4) wiek nie niżej 18, ani wyżej 40 lat życia, jeśli ubiegający się o przyjęcie nie pozostawał przedtem w służbie państwowej;
5) zdolność fizyczna, wymagana na stanowisko, na które przyjmuje się pracownika;
6) znajomość języka polskiego w słowie i w piśmie;
7) wykształcenie i praktyka zawodowa, wymagane w poszczególnych działach służby lub na poszczególne stanowiska.

Za zezwoleniem Ministra Poczt i Telegrafów dopuszczalne są odstępstwa od warunków, wymienionych w pkt. 4 i 7.

Przy przyjmowaniu do służby osób niepełnoletnich będą stosowane oprócz przepisów rozporządzenia niniejszego także przepisy ustaw cywilnych.

§ 4.

Do służby nie mogą być przyjęte osoby:

1) skazane wyrokiem sądu na karę dodatkową utraty praw publicznych;
2) skazane za przestępstwa popełnione z chęci zysku;
3) wydalone ze służby w P. P. T. T., bądź z innej służby o charakterze publiczno-prawnym.

Za zezwoleniem Ministra Poczt i Telegrafów dopuszczalne są odstępstwa od warunku, przewidzianego w punkcie 3.

Osoba, przeciw której toczy się postępowanie karno-sądowe lub upadłościowe, albo też postępowanie o pozbawienie jej własnej woli, nie może być w czasie trwania tego postępowania przyjętą do służby.

§ 5.

Do służby w P. P. T. T. przyjmowane będą osoby, posiadające wykształcenie w zakresie szkół wyższych, średnich ogólnokształcących i zawodowych, niższych zawodowych i powszechnych.

Minister Poczt i Telegrafów wydaje szczegółowe przepisy co do zdolności fizycznej, wykształcenia lub praktyki zawodowej, wymaganych od ubiegających się o przyjęcie do służby na poszczególne stanowiska.

Uzdolnienie fizyczne do pełnienia obowiązków służbowych stwierdzane jest na podstawie orzeczeń lekarskich, podobnie, jak w stosunku do funkcjonarjuszów państwowych.

§ 6.

Do służby przygotowawczej przyjmuje i mianuje pracowników Minister Poczt i Teelgrafów lub upoważnieni przez niego kierownicy organów P. P. T. T.

Mianowanie następuje po odbyciu służby przygotowawczej.

Minister Poczt i Telegrafów określi czas i sposób odbywania służby przygotowawczej oraz egzamina, wymagane w poszczególnych działach służby.

W wyjątkowych przypadkach Minister Poczt i Telegrafów może zwolnić kandydata od odbycia służby przygotowawczej, jak również od egzaminu.

§ 7.

Przyjęcie do służby przygotowawczej następuje przez doręczenie pisemnego zarządzenia. W zarządzeniu tem należy wymienić dział służby i organ służbowy, w którym przyjęty ma odbywać służbę przygotowawczą, termin zgłoszenia się do służby, oraz uposażenie.

Przyjęci do służby przygotowawczej podlegają przepisom rozporządzenia niniejszego.

§ 8.

Stosunek służbowy z przyjętym do służby przygotowawczej zawiązuje się z dniem następnym po doręczeniu pisemnego zarządzenia o przyjęciu, o ile treść tego zarządzenia nie stanowi inaczej.

W celu objęcia służby dopuszczony do służby przygotowawczej powinien zgłosić się u kierownika organu, wymienionego w zarządzeniu o przyjęciu.

Niestawienie się do służby w dniu ustalonym w zarządzeniu powoduje unieważnienie tego zarządzenia z mocy prawa.

Jeżeli przyjęty do służby przpgotowawczej nadeśle na termin dowody usprawiedliwiające niestawiennictwo, właściwy organ może wyznaczyć nowy termin.

§ 9.

Mianowanie może nastąpić na stałe lub do odwołania.

Mianowanie do odwołania (prowizorycznie) powinno być uwidocznione w piśmie nominacyjnem.

Pracownik mianowany do odwołania (prowizorycznie) może być zwolniony ze służby w każdym czasie za wypowiedzeniem. Termin wypowiedzenia nie może być krótszy, niż jeden miesiąc.

Pracownikiem nie może być mianowana osoba, która uchyliła się od spełnienia obowiązku wojskowej służby czynnej, w rezerwie i w pospolitem ruszeniu w przypadkach i terminach ustawą przepisanych.

§ 10.

Mianowanie uzyskuje moc z dniem następnym po doręczeniu pisma nominacyjnego, o ile treść pisma nie stanowi inaczej.

W piśmie nominacyjnem wymienia się organ, w którym pracownik ma pełnić służbę, stanowisko służbowe, grupę uposażenia oraz dzień, w którym pracownik powinien objąć stanowisko.

W celu objęcia stanowiska pracownik powinien zgłosić się do kierownika organu, wymienionego w piśmie nominacyjnem.

§ 11.

Tabelę stanowisk ustali Minister Poczt i Telegrafów w drodze rozporządzenia.

§ 12.

Przyjęty do służby przygotowawczej, oraz pracownik mianowany do odwołania składa przy objęciu służby przyrzeczenie, zaś pracownik stały przysięgę, wobec przełożonego, według rot, ustalonych w załącznikach 1 i 2 do rozporządzenia niniejszego.

Złożenie i odebranie przyrzeczenia lub przysięgi stwierdzają składający i odbierający podpisani na protokóle.

Odmowa złożenia przyrzeczenia lub przysięgi powoduje unieważnienie przyjęcia do służby, albo mianowania.

§ 13.

Niedopuszczalne jest zatrudnienie pracownika w taki sposób, aby był bezpośrednim przełożonym lub podwładnym w stosunku do swego małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego, przysposabiającego lub przysposobionego, bądź też krewnego w linji bocznej do trzeciego stopnia pokrewieństwa lub powinowatego do drugiego stopnia powinowactwa włącznie.

Pracownicy, zatrudnieni w działach kasowych i gospodarczych, nie mogą pozostawać w stosunkach, wymienionych w pierwszym ustępie, do osób zatrudnionych w nadzorczych organach rachuby i kontroli.

§ 14.

Czas służby liczy się zarówno przy pierwszem, jak i przy ponownem przyjęciu, od dnia rzeczywistego jej objęcia.

Do czasu służby stałej zalicza się:

1) czas służby przygotowawczej i prowizorycznej, o ile odbywający służbę przygotowawczą lub prowizoryczną mianowany został pracownikiem stałym bezpośrednio po jej ukończeniu;
2) czas służby pełnionej w P. P. T. T. na podstawie umowy o pracę, jeżeli pracownik przeszedł z tej służby bezpośrednio do służby unormowanej niniejszem rozporządzeniem;
3) państwową służbę cywilną, służbę w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" lub zawodową służbę wojskową, poprzedzającą bezpośrednie przejście do służby w P. P. T. T., jeśli była ona liczoną według przepisów w poprzedniej służbie;
4) służbę i pracę zawodową, które w myśl obowiązujących przepisów zaliczono przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia do wysługi lat.

Przejście uważa się za bezpośrednie, jeżeli przerwa nie trwała dłużej, niż 30 dni.

Minister Poczt i Telegrafów może zaliczyć częściowo lub w całości czas służby pełnionej w P. P. T. T. przed ponownem przyjęciem, jak również w innych rodzajach służby, aniżeli w ust. 2 wymienionych, jeżeli zachodzą szczególne, na uwzględnienie zasługujące okoliczności, a służba ta dała pracownikowi kwalifikacje pożyteczne dla służby w P. P. T. T.

§ 15.

Dla każdego pracownika prowadzi się ewidencyjny wykaz służbowy, do którego wpisuje się wszystkie istotne dane, dotyczące stosunków osobistych pracownika, czasu i przebiegu służby, wymiaru uposażenia, wysługi emerytalnej oraz inne ważne dla stosunku służbowego okoliczności.

Sposób prowadzenia wykazu służbowego, oraz organa powołane do jego prowadzenia, ustali rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów.

Przyjęty do służby składa przełożonemu dokumenty osobiste, potrzebne do wypełnienia wykazu służbowego, w dalszym zaś ciągu służby obowiązany jest składać dokumenty, stwierdzające zmiany, które nie wynikają z zarządzeń organów P. P. T. T.

Oryginały złożonych dokumentów zwraca się pracownikowi po sporządzeniu odpisów.

Pracownik ma prawo przeglądać swój wykaz służbowy i sporządzać z niego odpisy.

§ 16.

Praca i zachowanie się pracownika podlegają kwalifikowaniu.

Ocena kwalifikacyjna składa się zasadniczo z opinji bezpośredniego przełożonego, oraz przełożonego, wykonywującego nadzór pośredni.

Stopnie oceny kwalifikacyjnej są następujące: dobra, dostateczna i niedostateczna.

O niedostatecznej ocenie kwalifikacyjnej przełożony zawiadamia pracownika.

Przełożeni, wydający opinję służbową, obowiązani są wydać ją bezstronnie i sumiennie z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, które wpłynęły na wyniki pracy lub zachowanie się pracownika.

Minister Poczt i Telegrafów ustali w drodze rozporządzenia sposób i terminy kwalifikowania pracowników, organa powołane do ich kwalifikowania i sposób postępowania w przypadku niedostatecznej oceny.

§ 17.

Przełożonym w rozumieniu rozporządzenia niniejszego jest praownik, którego na podstawie przepisów organizacyjnych i służbowych lub na mocy osobnego zarządzenia powołano do kierownictwa, albo wydawania poleceń służbowych.

Przepisy organizacyjne określają również, kogo należy uważać za bezpośredniego lub pośredniego przełożonego.

Rozdział II.

OBOWIĄZKI.

§ 18.

Pracownik obowiązany jest wiernie służyć Rzeczypospolitej, przestrzegać ściśle ustaw i przepisów, regulaminów służbowych i instrukcyj, strzec interesów państwa i P. P. T. T., unikać wszystkiego, co tym interesom może przynieść szkodę, dbać o mienie, stanowiące własność Skarbu Państwa i P. P. T. T., lub powierzone mu jako pracownikowi P. P. T. T. przez osoby trzecie.

Pracownik powinien zaniechać wszystkiego, co mogłoby zakłócić prawidłowy bieg pracy poczty, telegrafu i telefonu.

§ 19.

Pracownik obowiązany jest wykonywać wszystkie czynności, połączone z jego stanowiskiem, gorliwie, według swej najlepszej wiedzy i woli, pracować celowo i wydajnie, oraz wypełniać w tym zakresie wszystkie zlecenia służbowe, otrzymane od przełożonego, jeeżli nie sprzeciwiają isę one wyraźnie przepisom lub nie zagrażają jawnie dobru służby.

Jeżeli zlecenie służbowe jest w przekonaniu pracownika przeciwne dobru służby, albo dobru publicznemu w ogólności lub też zawiera znamiona pomyłki co do faktu, albo co do prawa, pracownik obowiązany jest swe spostrzeżenie wyjawić przełożonemu, a w razie potwierdzenia zlecenia, wykonać je. Jeżeli zlecenie wydane było ustnie, pracownik może żądać potwierdzenia go na piśmie.

Gdy porozumienie się z przełożonym ,albo pisemne potwierdzenie zlecenie służbowego pociągnęłoby za sobą niewykonalność lub bezprzedmiotowość zlecenia, niesprzeciwiającego się wyraźnie przepisom, pracownik obowiązany jest zlecenie to wykonać, wyjąwszy przypadek grożącej stąd niepowetowanej szkody.

O otrzymaniu zlecenia wprost od pośredniego przełożonego powinien pracownik zawiadomić bezpośredniego przełożonego.

§ 20.

Pracownik zajmujący stanowisko kierownicze, powinien poza innemi obowiązakami, dbać również i o celową organizację i podział pracy między podległym mu personelem, uzasadnioną wydajność pracy każdego pracownika, czuwać nad należytem spełnianiem obowiązków służbowych, zachowaniem się pracowników w służbie, starać się o pogłębienie wyrobienia obywatelskiego, wydawać pracownikom instrukcje potrzebne do wykonywania służby, dawać wskazówki i wyjaśnienia, oraz dbać o ład i porządek w służbie.

Do obowiązków pracowników, zajmujących stanowiska kierownicze należy również dawanie sumiennych i bezstronnych opinji o swoich podwładnych, oraz postępowanie wobec nich w sposób bezstronny i uprzejmy, jednak z należytą stanowczością.

§ 21.

Przełożonemu nie wolno wdawać się z podwładnymi w interesy pieniężne, ani też przyjmować od nich, bądź dla siebie, bądź dla swej rodziny (domowników) podarunków lub domagać się świadczeń i korzyści w jakiejkolwiej formie.

Przełożonemu nie wolno nawet za wynagrodzeniem używać podwładnego do posług prywatnych swoich i osób trzecich zarówno w czasie wykonywania przezeń służby, jak i w czasie wolnym od służby. W wyjątkowych przypadkach kierownik organu bezpośrednio wyższego może zezwolić na odstępstwo od zasady, wyrażonej w niniejszym ustępie.

§ 22.

Pracownik powinien zachowywać się wobec swych przełożonych z szacunkiem.

W stosunkach wzajemnych pracownicy obowiązani są zachowywać się uprzejmie i taktownie, oraz pomagać sobie przy spełnianiu obowiązków służbowych.

W stosunku do publiczności, a w szczególności do osób, korzystających z usług poczty, telegrafu i telefonu, pracownik powinien być bezstronnym, zachowywać się uprzejmie oraz w granicach dopuszczalnych służyć im radą i pomocą.

W służbie i poza służbą powinien pracownik zachowywać się w sposób, odpowiadający godności instytucji i swego stanowiska, oraz unikać wszystkiego, co mogłoby obniżyć poważanie i zaufanie, jakiego stanowisko wymaga. Obowiązek ten ciąży również na pracownikach, pozostających w stanie nieczynnym i w stanie spoczynku.

§ 23.

Pracownik ma zachować w ścisłej tajemnicy wszelkie sprawy, o których dowiedział się dzięki swemu stanowisku służbowemu lub przy wykonywaniu swych obowiązków służbowych, jeśli sprawy takie wyraźnie uznano za poufne, albo, gdy utrzymania ich w tajemnicy wymagają względy służbowe lub dobro publiczne. Pracownik powinien zachować tajemnicę wobec każdego, komu nie jest obowiązany donosić o tem służbowo, jeżeli jego przełożony w poszczególnym przypadku nie uwolni go od tego obowiązku.

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej trwa zarówno w czasie czynnej służby, jako też po przejściu w stan spoczynku lub po rozwiązaniu stosunku służbowego.

Pracownikowi nie wolno informować osób postronnych nawet o takich sprawach służbowych, które nie mają charakteru spraw tajnych lub poufnych.

§ 24.

Pracownik obowiązany jest strzec tajemnicy listów i innych przesyłek pocztowych, korespondencji telegraficznej i rozmów telefonicznych, jak również zachować w ścisłej tajemnicy wszelkie wiadomości o przesyłkach i korespondencji.

Również nie wolno pracownikowi zezwalać osobom nieupoważnionym na przeglądanie ksiąg i aktów organów pocztowo-telegraficznych.

§ 25.

Bez zezwolenia kierownika organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów, nie wolno pracownikowi występować w charakterze biegłego w sprawach, pozostających w bezpośrednim związku z jego czynnościami służbowemi, wyjąwszy przypadek, gdy opinji jego, jako biegłego, zażąda sąd.

Kierownik organu udzieli zezwolenia, jeśli wydanie opinji, ze względu na jej przedmiot, oraz stanowisko i zakres działania pracownika nie narazi dobra służby.

Pracownik obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić swego przełożonego o każdorazowem wezwaniu go jako biegłego przez sąd do złożenia opinji w sprawach, w których zainteresowane jest P. P. T. T.

§ 26.

Pracownik obowiązany jest obrać sobie miejsce stałego zamieszkania w ten sposób, aby mógł stale, bez przeszkód zjawiać się na czas do pracy, oraz podać przełożonemu dokładny swój adres i donosić bezzwłocznie o każdej jego zmianie.

Przełożony może w przypadkach, uzasadnionych ważnemi względami służbowemi, chwilowo zarządzić, aby poszczególni pracownicy bez zawiadomienia i uzyskania zezwolenia przełożonego nie wydalali się poza godzinami pracy z miejsca swego zamieszkania.

§ 27.

Pracownik obowiązany jest na zlecenie kierownika organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów pełnić czasowo służbę poza stałem miejscem służbowem.

Na zlecenie przełożonego, wydane w razie potrzeby, uzasadnionej ważnemi względami służbowemi, pracownik obowiązany jest również załatwiać i takie czynności służbowe, które nie odpowiadają wprawdzie obowiązkom, przywiązanym do zajmowanego przez niego stanowiska, jednakże mieszczą się w jego kwalifikacjach służbowych lub zawodowych.

§ 28

W nagłych wypadkach, zagrażających przerwą w komunikacji pocztowej, telegraficznej lub telefonicznej, oraz w czasie przerwy w tej komunikacji, ciąży na każdym pracowniku obowiązek samorzutnego objęcia nieobsadzonego przez innego pracownika stanowiska w znanym mu dziale służby.

Każdy pracownik ma obowiązek współdziałania przy zapobieganiu wszystkiemu, co mogłoby spowodować przeszkodę w prawidłowem działaniu poczty, telegrafu i telefonu, zagrażać życiu ludzkiemu skutkiem wadliwego działania urządzeń pocztowo-telegraficznych, mieniu Skarbu Państwa lub P. P. T. T. albo mieniu osób trzecich powierzonemu P. P. T. T. Pracownik powinien przedsięwziąć niezwłocznie będące w jego dyspozycji wszystkie środki dla uchylenia grożącego niebezpieczeństwa i udzielenia pomocy, oraz zawiadomić o tem przełożonego.

§ 29.

Pracownikowi nie wolno przyjmować, ani oddawać się takim zajęciom, których wykonywanie stałoby w sprzeczności z jego obowiązkami służbowemi lub jego stanowiskiem, przeszkadzałoby mu w należytem wykonywaniu czynności służbowych, mogłoby uchybić powadze stanowiska lub godności pracownika, albo wywołać uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność.

Pracownik obowiązany jest donieść przełożonemu o każdem zajęciu ubocznem, przynoszącem mu jakiekolwiek korzyści materjalne i zaniechać takich zajęć, które organ podległy bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów uzna za niedopuszczalne.

§ 30.

Pracownik obowiązany jest przestrzegać ustalonych godzin pracy.

W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych względami służbowemi pracownik obowiązany jest pełnić służbę także poza ustalonemi godzinami pracy.

O każdej przeszkodzie w pełnieniu służby, wywołanej czy to chorobą, czy innemi uzasadnionemi powodami, pracownik powinien donieść bezzwłocznie przełożonemu.

Przełożony może żądać od pracownika w każdym przypadku jego nieobecności w pracy, aby udowodnił istnienie przeszkody w pełnieniu obowiązków służbowych, a w przypadku choroby, aby przedstawił świadectwo lekarskie, oraz może zarządzić poddanie go badaniu lekarskiemu.

§ 31.

Wszelkie prośby, przedstawienia i zażalenia w sprawach osobistych lub wynikających ze stosunku służbowego, pracownik powinien wnosić w drodze służbowej na ręce bezpośredniego przełożonego, który powinien je, jeżeli sprawa nie należy do jego zakresu działania, przedstawić bezzwłocznie pośredniemu przełożonemu.

Zażalenia na bezpośredniego przełożonego może pracownik wnosić wprost do kierownika organu, któremu ten przełożony podlega.

§ 32.

Pracownik obowiązany jest o spotrzeżonych nadużyciach służbowych innych pracowników, bez względu na ich stanowisko, donieść bezzwłocznie swemu bezpośredniemu lub pośredniemu przełożonemu.

Jeśli doniesienie okaże się oczywiście nieuzasadnione, pracownik będzie pociągnięty do odpowiedzialności służbowej, niezależnie od odpowiedzialności karnej.

§ 33.

Pracownikowi nie wolno żądać, ani przyjmować darów w jakiejkolwiek postaci ofiarowanych w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych bezpośrednio lub pośrednio jemu lub jego rodzinie (domownikom) oraz wogóle przysparzać sobie lub rodzinie jakichkolwiek korzyści przez wyzyskiwanie swego stanowiska.

§ 34.

Pracownikowi nie wolno wchodzić w związki i zmowy, które mogą zakłócać działalność władz państwowych, P. P. T. T. lub normalną pracę.

§ 35.

Pracownikowi nie wolno bez zezwolenia kierownika organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów w żadnej formie poruszać w prasie spraw, wiążących się z jego urzędowaniem lub stanowiskiem służbowem.

§ 36.

Pracownik obowiązany jest donieść przełożonemu o zawarciu małżeństwa i wszelkich zmianach w stanie rodzinnym, najdalej w przeciągu 14 dni.

§ 37.

Pracownik, znieważony w czasie pełnienia służby lub w związku z jej pełnieniem, obowiązany jest zawiadomić o tem swego przełożonego.

Przełożony znieważonego, niezalnie od wszczętego postępowania karnego, zawiadamia o fakcie zniewagi władzę przełożoną znieważającego, jeżeli zniewagi dopuścił się funkcjonarjusz państwowy, samorządowy lub żołnierz.

§ 38.

Pracownik ponosi odpowiedzialność karną narówni z urzędnikami państwowymi.

Rozdział III.

PRAWA.

§ 39.

Pracownikowi P. P. T. T. służy przy pełnieniu służby prawo do ochrony prawnej, przewidzianej dla urzędników w ustawie karnej.

§ 40.

Pracownik ma prawo do tytułu; tytułem jest nazwa stanowiska służbowego, na które pracownik został mianowany.

§ 41.

Pracownik ma prawo do:
a) uposażenia;
b) awansu;
c) pomocy lekarskiej;
d) przejazdów ulgowych państwowemi środkami przewozowemi;
e) noszenia munduru;
f) urlopu;
g) zaopatrzenia emerytalnego.

§ 42.

Pracownik uzyskuje wyższą grupę uposażenia, jak również wyższe stanowisko według uznania przełożonego uprawnionego do mianowania, który przy mianowaniu, jak i awansie, bierze przedewszystkiem pod uwagę szczególne uzdolnienie, konieczne dla danego stanowiska służbowego, uzdolnienie ogólne i zawodowe, wyniki pracy w służbie, oraz stopień zaufania.

W czasie, w którym pracownik posiada niedostateczną kwalifikację służbową, lub którego nie zalicza się do czynnej służby, jak również w czasie trwania postępowania karno-sądowego lub dyscyplinarnego, albo zawieszenia w służbie, pracownik nie może uzyskać wyższego stanowiska, ani wyższej grupy uposażenia, a odbywający służbę przygotowawczą nie może być mianowany pracownikiem stałym.

Ministrowi Poczt i Telegrafów przysługuje prawo uzależnienia osiągnięcia wyższego stanowiska od złożenia specjalnego egzaminu, oraz ustalenia warunków, jakim powinni odpowiadać kandydaci na poszczególne stanowiska służbowe.

§ 43.

Pracownik, posiadający więcej, aniżeli jeden rok służby, ma prawo do corocznego urlopu wypoczynkowego, z zachowaniem uposażenia, w ustalonym przez przełożonego porządku w następującym wymiarze, przyczem czas służby liczy się według zasad § 14 jeżeli pobiera uposażenie:

w/g.	3 lub wyższej gr. up.	do 15 lat	służby przez	5 tyg.
"	" " " "	ponad 15 "	" "	6 "
"	4—6 " " "	do 15 "	" "	4 "
"	" " " "	ponad 15—25 lat	" "	5 "
"	" " " "	ponad 25 lat	" "	6 "
"	7—9 " " "	do 10 "	" "	3 "
"	" " " "	ponad 10—25 lat	" "	4 "
"	" " " "	ponad 25 lat	" "	5 "
"	10—11 " " "	do 10 "	" "	2 "
"	" " " "	ponad 10—25 lat	" "	3 "
"	" " " "	ponad 25 lat	" "	4 "
odbywający służbę przygotowawczą				2 "

Do wymiaru urlopu wypoczynkowego wlicza się zasadniczo wszystkie urlopy udzielone pracownikowi w ciągu roku, z wyjątkiem krótkich urlopów dla załatwienia ważnych spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych, nieprzenoszących jednorazowo dni czterech.

Do wymiaru urlopu nie wlicza się przerw w służbie, spowodowanych chorobą, nieszczęśliwym wypadkiem, zarządzeniem władzy sanitarnej, oraz ćwiczeniami wojskowemi.

Ze względów służbowych niecierpiących zwłoki przełożony może wstrzymać pracownikowi rozpoczęcie udzielonego urlopu wypoczynkowego lub odwołać go z urlopu; z chwilą, gdy te względy ustaną, należy mu umożliwić rozpoczęcie lub dalsze korzystanie z urlopu. Pracownikowi odwołanemu z urlopu należy zwrócić koszty podróży, spowodowane odwołaniem z urlopu, według norm ustalonych dla podróży służbowych.

Jeżeli pracownikowi wstrzymano urlop lub skrócono jego czas, należy niewykorzystany przez niego okres urlopu uwzględnić w miarę możności przy wymiarze urlopu wypoczynkowego w roku następnym.

§ 44.

Pracownik może otrzymać płatny lub bezpłatny urlop:
1) dla załatwienia ważnych spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych;
2) dla poratowania zdrowia;
3) dla dalszego kształcenia się zawodowego i
4) z ważnych względów publicznych.

Płatne urlopy dla załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych nie mogą przekraczać w ciągu roku kalendarzowego dni 8; dłuższego urlopu może kierownik organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów udzielić tylko z zaliczeniem do wymiaru urlopu wypoczynkowego.

Płatny urlop dla poratowania zdrowia, nieobecność na służbie z powodu choroby lub płatny urlop dla poratowania zdrowia łącznie z okresem nieobecności z powodu choroby nie mogą trwać dłużej, niż 6 miesięcy.

W wyjątkowych wypadkach Minister Poczt i Telegrafów może przedłużyć czas tego urlopu do jednego roku.

Płatny urlop dla kształcenia się zawodowego może trwać najwyżej 6 miesięcy, a płatny urlop udzielony z ważnych względów publicznych — najwyżej 2 lata.

Urlop bezpłatny może trwać najdłużej 2 lata, a okresu jego trwania nie liczy się do służby czynnej.

Ministrowi Poczt i Telegrafów przysługuje prawo zaliczenia czasu bezpłatnego urlopu w całości lub w części do czasu służby czynnej, oraz przedłużenia płatnego lub bezpłatnego urlopu, jeżeli to jest pożądane z ważnych względów publicznych.

Przy obliczaniu okresów trwania urlopu, jako przerwy liczą się tylko te okresy odbywania czynnej służby, które wynoszą przynajmniej połowę czasu, spędzonego bezpośrednio przedtem na urlopie. Jeżeli służba czynna trwała krócej, nie stanowi ona przerwy, a poszczególne okresy urlopu liczą się razem.

Udzielony płatny lub bezpłatny urlop może właściwy przełożony odwołać, jeżeli wymaga tego dobro służby lub ważne względy publiczne.

§ 45.

Pracownik otrzymuje w razie wyboru na posła lub senatora urlop na czas trwania mandatu, z równoczesnem wstrzymaniem uposażenia na cały czas, na jaki przysługuje mu prawo do diet poselskich i senatorskich.

Czas trwania mandatu do ciała ustawodawczego zalicza się całkowicie do czasu służby.

Działalność pracownika w czasie i z powodu wykonywania tego mandatu nie może pociągać dla niego żadnych następstw służbowych.

§ 46.

Pracownik stały otrzymuje, w razie powołania do czynnej służby wojskowej, od dnia wcielenia bezpłatny urlop na czas trwania tej służby.

W razie powołania do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub zarządzenia Rady Ministrów ze względu na wymogi bezpieczeństwa Państwa, pracownik stały otrzymuje urlop, który zalicza się do czasu służby czynnej.

Na czas powołania na ćwiczenia wojskowe otrzymuje pracownik płatny urlop.

§ 47.

Ustępowanie pod jakimkolwiek tytułem prawa do uposażenia jest niedozwolone. Wszelka umowa przeciwna temu, jest nieważna.

§ 48.

Prawa wymienione w § 41 lit. a) — e) normują przepisy uposażeniowe dla pracowników P. P. T. T., zaś wymienione w § 41 lit. g) przepisy o zaopatrzeniu emerytalnem.

Rozdział IV.

ZMIANY W STOSUNKU SŁUŻBOWYM.

§ 49.

Minister Poczt i Telegrafów lub upoważniony przez niego kierownik organu przenosi pracownika na inne stanowisko w tej samej lub do innej miejscowości:
1) z urzędu, w razie służbowej potrzeby;
2) w drodze konkursu;
3) na prośbę pracownika;
4) w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego.

Przeniesienie z urzędu na inne stanowisko może nastąpić pod warunkiem zachowania posiadanej grupy uposażenia.

W celu umożliwienia przeniesionemu pracownikowi dokonania przesiedlenia do nowej miejscowości, pracownik zostaje zwolniony na czas konieczny od pełnienia służby.

§ 50.

Ministrowi Poczt i Telegrafów przysługuje prawo przeniesienia pracownika P. P. T. T. do służby w Ministerstwie Poczt i Telegrafów.

§ 51.

Pracownik może przejść na własną prośbę, za zgodą przełożonego uprawionego do mianowania, do służby w innym dziale zarządu państwowego.

§ 52.

Jeżeli wskutek zmian organizacji poszczególnych działów służby P. P. T. T. niema możności zatrudnienia nadal pracownika stałego lub też, jeżeli zajdą okoliczności, niepozwalające ze względu na dobro służby na dalsze zatrudnianie pracownika stałego na odpowiedniem dla niego stanowisku służbowem, Minister Poczt i Telegrafów może przenieść go w stan nieczynny.

Przez cały czas pozostawania w stanie nieczynnym pracownik pobiera przysługujące mu uposażenie.

Pracownik w stanie nieczynnym może być każdego czasu powołany do służby czynnej. Jeżeli jednak powołanie to nie nastąpi w ciągu 6 miesięcy od chwili przejścia w stan nieczynny, przełożony uprawniony do mianowania zwalnia pracownika przy zastosowaniu przepisów emerytalnych.

Rozdział V.

ROZWIĄZANIE STOSUNKU SŁUŻBOWEGO.

§ 53.

Stosunek służbowy pracownika rozwiązuje się w razie:

1) dobrowolnego wystąpienia;
2) zwolnienia ze służby;
3) wydalenia ze służby;
4) śmierci pracownika.

Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek służbowy, wydaje na jego żądanie przełożony zaświadczenie, stwierdzające czas i rodzaj odbytej służby.

Zwolnienie pracownika ze służby zarządza przełożony uprawniony do jego mianowania.

§ 54.

Pracownik może zgłosić przełożonemu na piśmie swoje wystąpienie ze służby.

Zgłoszenie wystąpienia wymaga przyjęcia ze strony przełożonego, uprawnionego do mianowania.

Przed wystąpieniem ze służby pracownik powinien oddać należycie służbę i zwrócić znajdujące się w jego przechowaniu przedmioty, będące własnością P. P. T. T., oraz legitymację służbową.

Decyzję co do przyjęcia zgłoszenia wystąpienia ze służby można odroczyć tylko wtedy, jeżeli pracownik pozostaje w śledztwie karnem, gdy wszczęto przeciwko niemu dochodzenia służbowe lub gdy zalega z zobowiązaniami, wynikłemi ze stosunku służbowego.

Jeżeli pracownikowi nie doręczono żadnej decyzji w sprawie zgłoszonego przez niego wystąpienia ze służby w ciągu czterech tygodni, zgłoszenie to uważa się za przyjęte.

Przez dobrowolne wystąpienie ze służby pracownik i jego rodzina tracą wszelkie, ze stosunku służbowego wynikające, prawa.

§ 55.

Odbywający służbę przygotowawczą może być zwolniony ze służby według swobodnego uznania przełożonego uprawnionego do przyjęcia.

Przełożony (ust. 1) powinien zwolnić odbywającego służbę przygotowawczą, gdy uzna, że nie jest on zdatny do pełnienia służby w tym dziale, w którego zakresie odbywa służbę przygotowawczą.

Odbywający służbę przygotowawczą otrzymuje przy zwolnieniu odprawę w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli nie został uprzedzony na jeden miesiąc naprzód o mającem nastąpić zwolnieniu.

§ 56.

Zwolnienie ze służby pracownika, którego mianowano do odwołania (prowizorycznie), może nastąpić przy zachowaniu postanowień § 9.

Pracownik taki, zwolniony ze służby bez uprzedniego zawiadomienia o zwolnieniu, otrzymuje uposażenie przez okres czasu, na jaki miał być uprzedzony o zwolnieniu.

§ 57.

Pracownik stały może być zwolniony ze służby, jeżeli w ciągu bezpośrednio po sobie następujących trzech lat otrzymał dwukrotnie niedostateczną ocenę kwalifikacyjną.

Przy zwolnieniu przyznaje się pracownikowi uposażenie emerytalne lub, jeżeli nie nabył jeszcze praw emerytalnych, odprawę.

Odprawa wynosi przy służbie do lat pięciu — trzymiesięczne uposażenie i wzrasta za każdy następny pełny rok służby o jednomiesięczne uposażenie z tem ograniczeniem, że nie może przekroczyć uposażenia sześciomiesięcznego.

Pracownikowi, otrzymującemu odprawę przewidzianą w niniejszym paragrafie nie przysługuje prawo do odprawy na podstawie przepisów emerytalnych.

Zwolnienie pracownika zarządza przełożony do jego mianowania.

§ 58.

Pracownika, który utracił obywatelstwo polskie lub obywatelstwo W. M. Gdańska, bez równoczesnego nabycia obywatelstwa polskiego, zwalnia się ze służby z pozbawieniem go wszelkich praw, wynikających ze stosunku służbowego.

§ 59.

Pracownik będzie wydalony ze służby:

1) jeżeli uzyskał mianowanie na podstawie dokumentów fałszywych lub nieważnych, albo wyjdą na jaw okoliczności niedopuszczające mianowania w myśl obowiązujących przepisów;
2) jeżeli został skazany prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową utraty praw publicznych.

Wydalenie zarządza przełożony uprawniony do mianowania.

Rozdział VI.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ MAJĄTKOWA.

§ 60.

Pracownika można pociągnąć do odpowiedzialności majątkowej za szkodę, wynikłą z jego winy dla Skarbu Państwa lub P. P. T. T. z powodu jego czynności lub zaniedbania czynności służbowych, po ustaleniu związku przyczynowego pomiędzy temi czynnościami lub zaniechaniem a wynikłą szkodą.

Jeżeli winę za szkodę ponosi kilku pracowników, a wysokości szkody, wyrządzonej przez każdego z nich, nie da się ustalić, wówczas wszyscy odpowiadają solidarnie.

Pociągnięcie do odpowiedzialności majątkowej nie wyłącza odpowiedzialności służbowej i karnej.

O obowiązku wynagrodzenia szkody i jej wysokości orzeka kierownik organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów. Orzeczenie powinno zawierać uzasadnienie i pouczenie o odwołaniu.

§ 61.

Od orzeczenia o obowiązku wynagrodzenia szkody i jej wysokości może pracownik wnieść odwołanie do Ministra Poczt i Teelgrafów za pośrednictwem kierownika organu, który wydał orzeczenie, w terminie miesięcznym, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia.

Orzeczenie Ministra Poczt i Telegrafów jest ostateczne.

§ 62.

Pracownik, którego ostatecznem orzeczeniem administracyjnem zobowiązano do wynagrodzenia szkody, może w terminie miesięcznym, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia tego orzeczenia, wnieść pozew do sądu przeciw P. P. T. T. o ustalenie, że roszczenie P. P. T. T. nie istnieje w stosunku do niego w całości lub w części.

Obowiązek udowodnienia w sporze winy i szkody wyrządzonej przez pracownika ciąży na P. P. T. T.

Powództwo sądowe pracownika nie wstrzymuje wykonania orzeczenia administracyjnego, chyba, że sąd, na wniosek pracownika, orzeknie wstrzymanie wykonania.

Do pozwów wnoszonych przez pracowników, zatrudnionych na terenie W. M. Gdańska, właściwe są sądy rzeczowo-właściwe w Poznaniu.

Rozdział VII.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ SŁUŻBOWA.

§ 63.

Bezpośredni lub pośredni przełożony ma prawo zwracać uwagę podległym pracownikom na niewłaściwości w urzędowaniu lub w zachowaniu się i niedbalstwo w służbie, oraz ganić ich za te przewinienia.

§ 64.

Naruszenie przez pracownika obowiązków służbowych kwalifikuje się jako występek lub wykroczenie służbowe.

Występkiem służbowym jest takie naruszenie obowiązków służbowych, wskutek których ucierpiał lub mógł ucierpieć interes publiczny, bądź powaga stanowiska lub instytucji, albo też przedsiębiorstwo P. P. T. T. zostało lub mogło zostać narażone na straty materjalne większej wagi.

Występkiem służbowym jest również takie uchybienie obowiązkom służbowym, które poważnie narusza dyscyplinę służbową.

Wszystkie inne naruszenia obowiązków służbowych są wykroczeniami służbowemi.

Zbieg kilku wykroczeń służbowych lub ich powtarzanie się, jak również popełnienie wykroczenia wśród okoliczności szczególnie obciążających — uważa się za występek służbowy.

§ 65.

Za naruszenie obowiązków służbowych ponosi pracownik odpowiedzialność służbową, niezależnie od odpowiedzialności karno - sądowej.

§ 66.

Gdy przeciw pracownikowi wszczęto postępowanie karnosądowe lub dyscyplinarne, kierownik organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów ma prawo zawiesić go w pełnieniu służby, jeżeli ze względu na rodzaj i doniosłość zarzucanego mu przestępstwa lub występku służbowego, wskazanem jest usunięcie go od wykonywania obowiązków służbowych.

W przypadku zarządzenia względem pracownika tymczasowego aresztu sądowego kierownik organu (ust. 1) zawiesza go w pełnieniu służby.

Bezpośredni lub pośredni przełożony ma prawo zawiesić pracownika w pełnieniu służby, gdy ten odmówił jawnie posłuszeństwa służbowego wśród szczególnie ważnych okoliczności, albo, gdy ze względu na jakość występku służbowego, zarzucanego pracownikowi, dalsze pozostawienie go w służbie naraziłoby powagę zajmowanego stanowiska lub groziło dobru służby. Prawo zawieszenia w służbie w tych przypadkach przysługuje także pracownikowi, któremu powierzono prowadzenie inspekcji lub kontroli organu P. P. T. T. Pracownik ten bezzwłocznie zawiadamia o zawieszeniu przełożonego pracownika, oraz swego przełożonego, który może z urzędu uchylić zawieszenie.

Przeciwko zarządzeniu o zawieszeniu w służbie w myśl ust. 1 przysługuje zawieszonemu prawo wniesienia zażalenia w terminie dni 5 do Ministra Poczt i Telegrafów.

Przeciwko zawieszeniu w służbie w myśl ust. 3 przysługuje zawieszonemu prawo wniesienia zażalenia w terminie, określonym w ust. 4 do przełożonego nad pracownikiem, który zarządził zawieszenie.

Wniesienie zażalenia przeciwko zawieszeniu w służbie nie wstrzymuje skutków zawieszenia.

Kierownik organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów, zarządzając lub zatwierdzając zawieszenie w służbie, może ograniczyć uposażenie pracownika najwyżej do połowy, począwszy od dnia pierwszego miesiąca następującego po zawieszeniu.

Przeciw zarządzeniu, zmniejszającemu uposażenie, może pracownik wnieść zażalenie do Ministra Poczt i Telegrafów w ciągu dni 5 od dnia doręczenia. Zażalenie nie wstrzymuje wykonania. Jeżeli na skutek zażalenia decyzja zostanie uchylona — wypłaca się pracownikowi wstrzymaną część uposażenia.

Kierownik organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów, a w przypadkach zawieszenia na podstawie ust. 3 — przełożony zarządzającego zawieszenie, uchyla zawieszenie, jeżeli odpadną przyczyny, które je spowodowały. W razie wszczęścia postępowania dyscyplinarnego zawieszenie w służbie kończy się najpóźniej z chwilą ostatecznego zakończenia tego postępowania.

O każdem zawieszeniu w służbie kierownik organu podległego bezpośrednio Ministrowi Poczt i Telegrafów zawiadamia bezzwłocznie Ministra Poczt i Telegrafów, który może z urzędu uchylić zawieszenie.

§ 67.

Gdy obwinionego skazano na karę dyscyplinarną, czasu zawieszenia w służbie nie zalicza się do czasu służby czynnej.

W tych przypadkach, oraz wówczas, gdy pracownika wydalono w drodze administracyjnej lub zasądzono wyrokiem sądu karnego, nie służy mu prawo otrzymania części uposażenia, której wypłatę wstrzymano w myśl § 66 ust. 7. We wszystkich innych przypadkach czas zawieszenia liczy się do czasu służby czynnej, a oprócz tego należy wypłacić pracownikowi część uposażenia, którą wstrzymano.

§ 68.

Za wykroczenia służbowe nakłada się kary porządkowe, za występki służbowe — kary dyscyplinarne.

§ 69.

Kary porządkowe są następujące:

1) upomnienie;
2) grzywna do wysokości 10% należnego za miesiąc uposażenia;
3) nagana.

Kary pieniężne przeznaczone będą na rzecz instytucyj humanitarnych, utworzonych dla pracowników P. P. T. T. lub ich rodzin.

Do wymierzania kar porządkowych uprawnieni są przełożeni w granicach ustalonych rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów.

Przed wymierzeniem kary porządkowej należy zbadać stopień winy, okoliczności towarzyszące naruszeniu przez pracownika obowiązków służbowych, oraz należy dać pracownikowi możność usprawiedliwienia się.

O nałożeniu kary porządkowej należy zawiadomić pracownika na piśmie z przytoczeniem uzasadnienia.

Karę porządkową, wymienioną w p. 3 ust. 1, wpisuje się do wykazu służbowego.

§ 70.

Przeciwko orzeczeniu o karze porządkowej przysługuje pracownikowi prawo wniesienia odwołania do wyższej instancji w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

Kary dyscyplinarne są następujące:

1) surowa nagana (§ 73);
2) zmniejszenie uposażenia (§74);
3) przeniesienie do innej miejscowości bez zwrotu kosztów przeniesienia ze zmniejszeniem lub bez zmniejszenia uposażenia (§ 75);
4) obniżenie grupy uposażenia (§ 76);
5) zwolnienie ze służby § 77);
6) wydalenie ze służby (§ 78).

Kary dyscyplinarne mogą być nałożone tylko orzeczeniem właściwej komisji dyscyplinarnej na podstawie wyników postępowania dyscyplinarnego, przeprowadzonego zgodnie z przepisami o postępowaniu dyscyplinarnem.

Orzeczenia dyscyplinarne nie mogą być zmieniane, ani uchylane zarządzeniem administracyjnem.

Kary dyscyplinarne wpisuje się do wykazu służbowego.

§ 72.

Przy wymierzaniu kar dyscyplinarnych, wymienionych w § 71 należy w każdym poszczególnym przypadku mieć na uwadze doniosłość naruszenia obowiązków służbowych i powstałych z tego powodu szkód, stopień winy, wyniki dotychczasowej pracy, wreszcie zachowanie się pracownika.

Za występki z chęci zysku, nadużycie władzy lub naruszenie tajemnicy, połączone w obu ostatnich przypadkach ze znaczną szkodą dla Państwa lub osób prywatnych, czynne znieważenie przełożonego w czasie pełnienia przez niego obowiązków służbowych, jeżeli zachowanie się przełożonego było w danej chwili bez zarzutu, nie może być nałożona kara mniejsza, niż wymieniona w § 71 p. 5.

§ 73.

Przy karze dyscyplinarnej surowej nagany pracownik nie może awansować przez jeden rok.

§ 74.

Zmniejszenie uposażenia nie można orzec na krócej, jak na trzy miesiące i nie dłużej, niż na jeden rok. W orzeczeniu można ustalić potrącenia najwyżej o 15%. W czasie trwania kary wykluczone jest posunięcie pracownika do wyższej grupy uposażenia.

Jeżeli pracownik przed upływem okresu trwania kary przejdzie w stan spoczynku, wówczas zaopatrzenie emerytalne

zmniejsza się na pozostały czas trwania kary w wymiarze procentowym, ustalonym w orzeczeniu.

§ 75.

Orzekając karę przeniesienia do innej miejscowości bez zwrotu kosztów przeniesienia, może komisja dyscyplinarna równocześnie orzec zmniejszenie uposażenia najwyżej o 10% na okres do jednego roku. W przypadku orzeczenia zmniejszenia uposażenia pracownik nie może być posunięty do wyższej grupy uposażenia przez przeciąg takiego czasu, na jaki kara opiewa.

W razie przeniesienia pracownika w stan spoczynku przed upływem okresu trwania kary, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 74 ust. 2.

§ 76.

Obniżenie grupy uposażenia może nastąpić o jedną lub dwie z równoczesnem zawieszeniem możności uzyskania wyższej grupy uposażenia na przeciąg od jednego roku do trzech lat.

§ 77.

Orzekając karę zwolnienia ze służby, komisja dyscyplinarna może orzec zmniejszenie uposażenia emerytalnego najwyżej o 50% na pewien oznaczony okres czasu, albo na stałe.

§ 78.

Wydalenie ze służby pociąga za sobą utratę wszystkich praw, wynikających ze stosunku służbowego.

W razie okoliczności, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może Minister Poczt i Telegrafów przyznać członkom rodziny wydalonego pracownika stały zasiłek na utrzymanie, który nie może przewyższać normalnego ich zaopatrzenia wdowiego lub sierocego.

Do zasiłku mają odpowiednie zastosowanie przepisy emerytalne o utracie lub zawieszeniu prawa do pensji wdowiej i sierocej.

Przepisy powyższe mają odpowiednie zastosowanie również do przypadków wydalenia na zasadzie § 59.

§ 79.

Pracownik w stanie nieczynnym podlega odpowiedzialności służbowej z powodu występku i wykroczenia służbowego, którego dopuścił się w czasie pełnienia służby, jak i w czasie trwania stanu nieczynnego.

Pracownik przeniesiony w stan spoczynku podlega tylko odpowiedzialności za występki służbowe, których dopuścił się w czasie pełnienia służby lub w stanie nieczynnym, jeżeli zaś chodzi o naruszenie tajemnicy, również w przypadkach naruszenia jej po przeniesieniu w stan spoczynku.

§ 80.

Na pracownika, pozostającego w stanie nieczynnym, mogą być nałożone kary dyscyplinarne, wymienione w § 71 p.: 1, 2, 4, 5 i 6.

Na pracownika przeniesionego w stan spoczynku mogą być nakładane przy zachowaniu właściwości tej komisji dyscyplinarnej, która byłaby ostatnio właściwa w czasie pełnienia służby, następujące kary dyscyplinarne:

1) zmniejszenie uposażenia emerytalnego najwyżej o 50% na pewien okres czasu lub na stałe;
2) utrata wszelkich praw, wypływających z jego stosunku do P. P. T. T., w szczególności uposażenia oraz zaopatrzenia tak dla niego, jak i dla członków rodziny, z możnością analogicznego zastosowania postanowienia ust. 2 § 78.

W stosunku do pracowników przeniesionych w stan spoczynku stosuje się przepisy o postępowaniu dyscyplinarnem dla pracowników służby czynnej.

§ 81.

Możność pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej za naruszenie obowiązku służbowego ulega przedawnieniu, jeżeli w przeciągu pięciu lat od chwili naruszenia nie wszczęto przeciw pracownikowi z tego powodu postępowania.

Jeżeli jednak naruszenie obowiązku służbowego zawiera znamiona przestępstwa karnego, przedawnienie (ust. 1) nie może nastąpić wcześniej, niż przedawnienie przewidziane w przepisach prawa karnego.

§ 82.

Kara porządkowa, wymieniona w § 69, p. 3, ulega skreśleniu po upływie dwóch lat, licząc od dnia następnego po dacie jej uprawomocnienia się, zaś kary dyscyplinarne, wymienione w § 71 p. 1—4, ulegają skreśleniu po upływie pięciu lat, licząc od dnia następnego po ukończeniu okresu trwania kary, jeżeli pracownika nie ukarano w tym ostatnim okresie karą porządkową nagany, ani też karą dyscyplinarną.

Wykreślona kara nie może być podawana do wiadomości przełożonych lub innych władz.

Wykreślenia kar dokonywują organa prowadzące wykaz służbowy.

Rozdział VIII.

DORĘCZENIE, TERMINY ODWOŁANIA I PRZYWRÓCENIE TERMINU ODWOŁANIA.

§ 83.

Orzeczenia i zarządzenia, wynikające z zastosowania postanowień rozporządzenia niniejszego lub przepisów na jego podstawie wydanych, powinny być doręczane do rąk pracownika lub jego pełnomocnika.

Jeżeli miejsce pobytu pracownika nie jest znane, a nie ustanowił on pełnomocnika, albo, gdy pracownik lub jego pełnomocnik odmawia przyjęcia pisma, wówczas pismo składa się u kierownika organu, do którego personelu pracownik należy, a o złożeniu pisma wywiesza się w lokalu tego organu w widocznem miejscu zawiadomienie.

Doręczenie uważa się za dokonane z upływem siódmego dnia, licząc od dnia następnego po wywieszeniu zawiadomienia.

§ 84.

Jeżeli rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, pracownik może przeciwko orzeczeniu lub zarządzeniu przełożonego wnieść odwołanie do pośredniego przełożonego w przeciągu czternastu dni.

Orzeczenie Ministra Poczt i Telegrafów jest ostateczne i może być zaskarżone jedynie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz 806).

Bieg terminu odwołania rozpoczyna się z dniem następnym po dniu doręczenia pisma.

Niedziele i święta ustawowe nie wstrzymują ani rozpoczęcia, ani biegu terminu. Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub święto ustawowe, to za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy dzień powszedni.

Odwołanie, nadane w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym, w terminie ustalonym dla odwołania, uważa się za złożone w terminie.

§ 85.

W razie uchybienia terminu wniesienia odwołania, zarówno instancja odwoławcza, jak i przełożony ,od którego decyzji odwołanie wniesione, może przywrócić termin na prośbę pracownika, gdy ten udowodni, że uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy, z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia.

Prośbę o przywrócenie terminu może pracownik wnieść wraz z odwołaniem w terminie siedmiodniowym po ustaniu przeszkody, która uniemożliwiła dotrzymanie terminu. Decyzja w sprawie przywrócenia terminu nie może być zaskarżona, a odwołanie nie ma mocy wstrzymującej.

§ 86.

Jeżeli rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, należy w postępowaniu, wynikłem w zastosowaniu jego postanowień, stosować postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Rozdział IX.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE.

§ 87.

Wydane przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego nieprawomocne orzeczenia będą po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia rozstrzygane w myśl tych przepisów, na podstawie których zostały wydane.

To samo odnosi się do orzeczeń dyscyplinarnych które nie uprawomocniły się do czasu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 88.

Postanowienia § 82 o wykreślaniu kar mają analogiczne zastosowanie do kar dyscyplinarnych, nałożonych na pracowników, pozostających w służbie czynnej na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów. Wykreśleniu nie mogą ulec kary, odpowiadające karom zwolnienia i wydalenia ze służby.

Rozdział X.

PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 89.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów.

§ 90.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą w odniesieniu do pracowników P. P. T. T. wszystkie dotychczasowe przepisy, dotyczące przedmiotów, unormowanych rozporządzeniem niniejszem, a w szczególności:

1) ustawa o urzędnikach Rzeszy z dnia 31 marca 1873 r. (Dz. U. Rz. str. 61);
2) ustawa z dnia 25 stycznia 1914 r. o stosunku służbowym urzędników państwowych i służby państwowej (austr. Dz. u. p. Nr. 15);
3) tymczasowe przepisy służbowe dla urzędników państwowych z dnia 11 czerwca 1918 r. (Dz. Pr. Kr. Pol. Nr. 6, poz. 13);
4) ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164);

wraz ze wszystkiemi późniejszemi ich zmianami.

Załącznik 1 do § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 34 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 25).

PRZYRZECZENIE.

Przyrzekam wiernie służyć Rzeczypospolitej Polskiej, spełniać swe obowiązki gorliwie i sumiennie, przestrzegać ściśle obowiązujących przepisów i wykonywać dokładnie polecenia swych przełożonych, zachować tajemnicę listową i innej korespondencji, rozmów telefonicznych oraz służbową, dbać o dobro przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", oraz zachowywać się w służbie i poza służbą w sposób, odpowiadający powadze instytucji i godności mego stanowiska.

Załącznik 2 do § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 34 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 25).

PRZYSIĘGA

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że Rzeczypospolitej Polskiej wiernie służyć będę, że dobro publiczne, według swego najlepszego rozumienia, zawsze mieć będę na uwadze, że przepisów prawa ściśle przestrzegać będę, że obowiązki mego stanowiska spełniać będę gorliwie i sumiennie, zawsze mając na uwadze cele i dobro przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Teelgraf i Telefon", że przyczyniać się będę ze wszystkich sił do zapewnienia sprawności służby pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, że polecenia służbowe swych przełożonych dokładnie wykonywać będę, że zachowam tajemnicę listową i innej korespondencji, rozmów telefonicznych i służbową, oraz że zachowywać się będę w służbie i poza służbą w sposób, odpowiadający powadze instytucji i godności mego stanowiska.

ŚWIAT PRACY

wobec nowych zasad uposażeniowych

Jak to już zaznaczyliśmy w artykule „Dwa rozporządzenia" wszystkie bez wyjątku organizacje pracowników państwowych, samorządowych i prywatnych, których wyrazicielem jest Centralna Rada Pracownicza, zajmują zdecydowanie negatywne stanowisko w stosunku do nowego rozporządzenia o uposażeniu pracowników państwowych, nie znajdując dostatecznie ważkich przesłanek, któreby zmuszały Państwo do przeprowadzania w obecnej chwili tak głębokiej reformy, powodującej nową obniżkę płac znacznej części pracowników państwowych.

Wyrazem tego ustosunkowania się Świata Pracy jest niżej zamieszczony memorjał Centralnej Rady Pracowniczej złożony p. Prezesowi Rady Ministrów w dniu 10-go b .m., uzasadniający stanowisko C. R. P .i domagający się uchylenia tego rozporządzenia:

Do Pana Prezesa Rady Ministrów

w miejscu.

„Wobec uchwalenia przez Radę Ministrów rozporządzeń o zaszeregowaniu funkcjonarjuszów państwowych, Centralna Rada Pracownicza — będąca wynikiem porozumienia Rady Naczelnej Związków Pracowników Samorządowych, Naczelnego Komitetu Pracowników Państwowych, Kolejowych i Komunalnych, Międzyzwiązkowego Komitetu Pracowników Państwowych, Unji Pracowników Umysłowych — uważa za swój obowiązek przypomnieć fakty, które poprzedziły cytowane uchwały, a mianowicie:

Wedle zapewnień danych przedstawicielom organizacyj urzędniczych przez Panów Ministrów Skarbu od p. ministra Jana Piłsudskiego począwszy, reforma systemu uposażeń mogłaby nastąpić jedynie w tym wypadku, gdyby stan Skarbu Państwa pozwalał na polepsznie płac pracowników państwowych. Pan Minister Skarbu oświadczył delegacji urzędników w dniu 2.IX.33 r., że żadne obniżki uposażeń nie są przewidywane. W chwili subskrybowania Pożyczki Narodowej Rząd oświadczył, że ma na celu zrównoważenie tą drogą budżetu Państwa, a co uchyli możliwość stosowania „innych drastycznych środków". Równowaga ta została osiągnięta, dzięki ogromnemu wysiłkowi społeczeństwa, w którem udział pracowników państwowych jest niewątpliwie znany Panu Prezesowi Rady Ministrów. Dnia 18.X.1933 r. Pan Wiceminister Skarbu oświadczył delegacji Centralnej Rady Pracowniczej, że nowa ustawa uposażeniowa jedynie ma na celu zniesienie dotychczasowego, skomplikowanego systemu uposażeń, nie spowoduje ona natomiast obniżki uposażeń.

Centralna Rada Pracownicza w memorjale z dnia 19.X.33 r. podniosła z naciskiem, że chwila dla podobnej reformy jest wysoce nieodpowiednia i zkolei dnia 15.XI.1933 r. przedstawiła swój własny projekt zaszeregowania i stwierdziła, że wszelkie inne próby dadzą w rezultacie nową obniżkę uposażeń. Wbrew cyt. oświadczeniom i wbrew stanowisku Centralnej Rady Pracowniczej rozporządzenie Rady Ministrów wprowadza w praktyce obniżkę płac o 7% dla ogromnej części najskromniej uposażonych funkcjonarjuszów państwowych, podwyższając natomiast znacznie uposażenia wyższych stopni. Jednocześnie obniżona zostanie podstawa wymiaru przyszłych emerytur przynajmniej o 25% przeciętnie.

Centralna Rada Pracownicza stwierdza w związku z powyższem, że nowa obniżka jest tem dotkliwszym ciosem, że nie posiada uzasadnienia budżetowego, jest zupełną niespodzianką na tle poprzednich miarodajnych oświadczeń ,a wreszcie chybia celu, jakim miało być uproszczenie systemu uposażeń, wprowadzając zasadę indywidualnych uposażeń niższych stopni. W tem złamana została zasada solidarnego przetrwania ciężkich warunków, co gorsze, uczynione to zostało po kilkakrotnem wypróbowaniu poczucia obywatelskiego szerokich rzesz pracowników państwowych.

Nie znajdując ani w sumieniu swojem, jako obywateli Państwa, ni w warunkach objektywnych uzasadnienia dla nowej obniżki płac —

Centralna Rada Pracownicza prosi Pana Prezesa Rady Ministrów o spowodowanie na właściwej drodze prawnej uchylenie nowej ustawy uposażeniowej".

* * *

Na najbliższą niedzielę t. j. 21 b. m. zwołany został do Warszawy Kongres przedstawicielstw poszczególnych organizacyj, celem przeprowadzenia nad tą sprawą publicznej dyskusji i uchwalenia odpowiednich rezolucyj.

Skrzynka Redakcyjna Porad Prawnych

Ustalanie praw emerytalnych przez Izby Skarbowo Grodzkie.

Koleżanki i koledzy, którzy zgłosili swe prawa do wysługi emerytalnej w okresie do dnia 31 grudnia 1933 r. otrzymują już i będą otrzymywać ustalenia swych praw emerytalnych.

W związku z tem powstaje szereg wątpliwości i żądań wyjaśnienia niezrozumiałych nieraz orzeczeń władz skarbowych — czemu zadość czyniąc, wyjaśniamy, jak następuje:

Izby Skarbowe Grodzkie przyznają **w tej chwili** tylko służbę w b. państwie zaborczem o charakterze **etatowej** z równoczesnem opłacaniem składek emerytalnych. Postępowanie takie jest zgodne z przepisami zawartemi w art. 4 noweli do ustawy emerytalnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 26, poz. 239 z 1932 r.) i art. 81 (84) ustawy emerytalnej z dn. 1 grudnia 1932 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 42/31, poz. 380). Natomiast służba w b. państwie zaborczem rosyjskim pełniona **z wolnego najmu** oraz służba pełniona po dniu 1 listopada 1917 r. (t. j. po dniu 31 października 1917 r. — druga rewolucja rosyjska t. zw. bolszewicka) nie podlega zaliczeniu do wysługi emerytalnej. Orzeczenia takie należy rozumieć w ten sposób, że służba w b. państ. zabor. rosyjsk. rodzajów wyżej wskazanych niepoliczalna do wysługi emerytalnej w chwili zgłaszania swych praw, **będzie policzalna w całości w chwili przejścia pracownika pocztowego w stan spoczynku** na podstawie art. 97 ustawy emerytalnej — **jako służba zawodowa.**

Nikt więc z koleżanek i kolegów nie traci ani jednego dnia ze swej służby pełnionej z wolnego najmu lub po dniu 1.XI. 1917 r., pod jednym tylko warunkiem, że służby te zostały już zweryfikowane przez Komisję Weryfikacyjną.

Wydaje się jednak rzeczą konieczną, aby we wspomnianych orzeczeniach Izby Skarbowej Grodzkiej, znajdowała się odpowiednia klauzula stwierdzająca zaistnienie w przyszłości takiego faktu t. j. winna znajdować się wzmianka o zaliczeniu służby z wolnego najmu i po dniu 1.XI.1917 r. do wysługi emerytalnej — jako służby zawodowej (art. 97 ust. em.). Należy więc po skrupulatnem zbadaniu okresów służby policzalnej do wysługi emerytalnej (etatowa) odwołać się do Ministerstwa Skarbu z żądaniem uzupełnienia orzeczenia Izby Skarbowej w kierunku wyżej podanym.

Prawo do zaopatrzenia emerytalnego przed osiągnięciem 15 lat wysługi emerytalnej.

Wobec licznych zapytań ze strony koleżanek i kolegów wyjaśniamy ponownie postanowienia zawarte w art. 9 ustawy emerytalnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 42, poz. 380 z 1931 r.).

Według przepisów powyższych pracownik nabywa prawo do zaopatrzenia emerytalnego w razie rozwiązania stosunku służbowego, jeśli osiągnął conajmniej 15 pełnych lat wysługi emerytalnej (osiągnięcie więcej niż 14½ lat, np. 14 lat 7 miesięcy — nie wystarcza, gdyż zaokrąglenie okresów dłuższych od półrocznego do pełnego roku, nie ma w tym wypadku zastosowania); za 15-letni okres wysługi emerytalnej przysługuje jak wiadomo, zaopatrzenie w wysokości 40% podstawy wymiaru, t. j. ostatniego uposażenia miesięcznego z dodatkiem mieszkaniowym — w wymiarze dla samotnych. Przed uzyskaniem 15 lat wysługi emerytalnej prawo do zaopatrzenia przysługuje w dwóch wypadkach: 1) jeśli rozwiązanie stosunku służbowego nastąpiło z powodu stwierdzonej (przez Komisję Lekarską) niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych, pod warunkiem jednak, że pracownik osiągnął **conajmniej 5 lat wysługi emerytalnej;** 2) w razie rozwiązania stosunku służbowego, spowodowanego niezdolnością do pełnienia obowiązków służbowych, powstałą skutkiem nieszczęśliwego wypadku z powodu służby; w tym wypadku zaopatrzenie przysługuje bez względu na ilość lat wysługi emerytalnej danego pracownika — i to niezależnie od ewentualnego prawa do odszkodowania za utratę zdolności do zarobkowania, wynikłą z nieszczęśliwego wypadku.

Mając ponad 5 lat służby należy wnieść podanie do przełożonej Dyrekcji o powołanie na Komisję Lekarską celem stwierdzenia przez tę ostatnią trwałej niezdolności do służby. Od orzeczenia Kom. Lek. w I-ej instancji można się odwołać do Kom. Lek. II-iej instancji.

W końcu przypominamy, że wymiar zaopatrzenia w razie zwolnienia z powodu niezdolności do służby wynosi za okres 10-ciu lat wysługi emerytalnej (włącznie) — 30%, za każdy zaś rok następny (do 15-tu lat) — o 2% więcej w stosunku rocznym, a więc np. za 13 lat — 36% podstawy wymiaru.

Ze świata Poczty

BELGJA.

Dekret o obowiązkach pracowników państwowych.

Rada Ministrów wydała w dniu 10 listopada 33 r. zarządzenie, według którego pracownikom państwowym nie wolno należeć do stowarzyszeń mających na celu działalność antypaństwową.

Pracownik państwowy, który przyzna się do przekonań antypaństwowych wzgl. rewolucyjnych lub należy do organizacji antypaństwowej ma być ze służby państwowej zwolniony z zachowaniem nabytych praw emerytalnych.

Pracownik państwowy, który bierze czynny udział w działalności antypaństwowej ma być ze służby wydalony z utratą wszystkich praw.

AUSTRJA.

Nowy Generalny Dyrektor Poczt i Tel.

W dniu 10 listopada 33 r. mianowano dotychczasowego Prezesa Dyr. P. i T. w Wiedniu p. Juljusz Steyskala Generalnym Dyrektorem Poczt i Telegrafów.

Nowomianowany Gen. Dyrektor należy do stronnictwa chrześcijańskiej demokracji.

(Post-Zoll u. Tel. Zeit.)

NIEMCY.

Pierwszeństwo przy awansach dla zasłużonych pracowników.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów wydało w dniu 19 grudnia 33 r. Dyrekcjom Poczt i Telegrafów polecenie, by do dnia 30 stycznia r. b. przedstawiły Ministerstwu nazwiska tych pracowników, którzy przed 30 stycznia r. b. przystąpili jako członkowie do ruchu narodowo-socjalistycznego i w pracy tej, czy to w sztafetach S. A. wzgl. S. S. lub też jako prelegenci zasłużyli się w ostatniej akcji wyborczej do parlamentu.

Pracownicy ci muszą, rzecz oczywista, i nadal dawać rękojmię, że będą pożytecznymi działaczami w propagowaniu haseł narodowo-socjalistycznych i posiadać wymagane kwalifikacje zawodowe.

Dyrekcję Poczt i Telegrafów mają do 30 stycznia r. b. z uzasadnieniem przedstawić nazwiska tych pracowników, którzy następnie będą zanotowani i w przyszłości otrzymają pierwszeństwo przy awansach i obsadzeniu wolnych stanowisk kierowniczych.

(Deutsche Postzeit.).

Zatrudnienie kobiet w służbie państwowej.

Minister Spraw Wewnętrznych wydał zarządzenie w sprawie zatrudnienia sił żeńskich w służbie państwowej. W zarządzeniu swem Ministerstwo podkreśla, że niektóre władze państwowe doszły do błędnego przekonania, jakoby w państwie narodowo-socjalistycznem należało bezwarunkowo wszystkie kobiety zwolnić. Z tego też powodu zwalniano w ostatnim czasie dużo kobiet bez uzasadnionej potrzeby.

Minister Spraw Wewnętrznych zaznacza, że postępowanie takie jest niedopuszczalne a nawet ustawa o przywróceniu godności stanu urzędniczego nie daje podstaw do bezwzględnego i powszechnego zwalniania kobiet ze służby państwowej.

Przy przyjmowaniu pracowników do służby państwowej należy w razie posiadania równych kawlifikacyj ze strony kobiet i mężczyzn dać pierwszeństwo mężczyznom, przy sprawdzeniu zaś ich użyteczności w służbie należy postępować objektywnie i zwrócić uwagę na to, że w niektórych działach służby państwowej praca kobiet jest b. pożyteczna.

Mężatki mogą być tylko wtenczas ze służby zwolnione, jeżeli ich warunki gospodarcze są całkowicie unormowane. Zbadanie tych okoliczności winno nastąpić w każdym wypadku zwolnienia mężatki.

(Post-Zoll u Tel. Zeit.).

CZECHOSŁOWACJA.

Przesunięcie terminu wypłaty uposażeń.

Według ustawy oszczędnościowej rząd ma prawo przesunąć termin wypłaty miesięcznych uposażeń do 15 każdego bieżącego miesiąca.

Ostatnio rząd wydał zarządzenie by uposażenia wypłacano w następujących terminach:

za grudzień	33 r.	4/XII	33 r.
„ styczeń	34 r.	5/I	r. b.
„ luty	„	5/II	r. b.
„ marzec	„	7/III	r. b.
„ kwiecień	„	7/IV	r. b.
„ maj	„	8/V	r. b.
„ czerwiec	„	9/VI	r. b.

Od lipca r. b. wypłacać się będzie uposażenia 10 każdego miesiąca.

Jeżeli dzień płatności uposażenia przypada na niedzielę lub święto należy wypłacić uposażenie w dniu poprzednim.

Zakazane czasopisma.

W Czechosłowacji zakazano przywóz prawie wszystkich czasopism wychodzących w Niemczech. Administracje czaso-

pism w Niemczech zwróciły się do władz państwowych w Czechosłowacji z prośbą o przywrócenie debitu prasowego.

Jedna z administracji czasopism rozpowszechniła nadzwyczajne wydanie o wszystkich miejscowościach kuracyjnych i leczniczych w Czechosłowacji, aby w ten sposób uzyskać poparcie władz i przywrócenie debitu pocztowego.

Powołane władze pocztowe zajęły jednak stanowisko odmowne i rozciągnęły zakaz przywozu czasopism do Czechosłowacji również na czasopisma, które zmieniły nazwę w tym celu, aby uchylić się od konfiskaty.

Wnioski Komisji Oszczędnościowej.

Rząd powołał specjalną komisję oszczędnościową, która po ukończeniu swych prac przedstawiła rządowi obszerny memorjał.

Z pośród wniosków podajemy najważniejsze:

Poczta i Kolej mogą być połączone w jednem ministerstwie.

Należy przeprowadzić dalszą redukcję pracowników państwowych.

Pracownicy, którzy nabyli prawo do pełnego uposażenia emerytalnego mają być przeniesieni w stan spoczynku a miejsca ich nie należy obsadzać.

Różne należytości uboczne mają być zmniejszone.

Przedsiębiorstwa państwowe, które nie przynoszą dochodu, mają być zlikwidowane.

Należy ustanowić dodatki mieszkaniowe dla nowej II klasy miejscowości; pracownicy, którzy nie zamieszkują w miejscu pełnienia służby, mają pobierać dodatek mieszkaniowy według niższej klasy miejscowości.

Składki emerytalne należy podwyższyć o 30%. Od emerytów należy pobierać miesięczną składkę emerytalną w wysokości 6%.

Pensja wdowia nie powinna przekraczać 50% ostatnio pobieranego uposażenia męża.

Jeżeli emeryt ma zajęcie zawodowe należy zmniejszyć uposażenie emerytalne o 10%, a z dochodu ubocznego winien pracodawca emeryta przekazać 10% na fundusz bezrobocia.

Prezes Rady Ministrów oświadczył, że przed uchwaleniem powyższych wniosków organizacje zawodowe będą miały możność oświadczenia się i zajęcia stanowiska.

(Post u. Telegraphie)

SZWAJCARJA.

Zniżka przy nabywaniu aparatów telefonicznych dla pracowników pocztowych.

Władza pocztowa przychyliła się do prośby organizacji pracowników poczt. i obniżyła pracownikom pocztowym o 15% koszty nabycia aparatu telefonicznego.

Jeżeli pracownik pocztowy postara się jednocześnie o abonenta telefonicznego na zwykłych warunkach może otrzymać dla siebie aparat telefoniczny ze zniżką 25%.

Projekt obniżki taryfy pocztowej.

Czasopisma codzienne donoszą, że władze pocztowe opracowują projekt obniżki w roku 1934 taryfy pocztowej a przedewszystkiem dla paczek, abonentu telefonicznego i przewozu osób w samochodach.

Propaganda czynności Poczty przez Radjo.

Naogół publiczność nie zna wszystkie trudy pracy pocztowej. Zrozumienie dla pracy pocztowej byłoby niewątpliwie większe, gdyby publiczność wiedziała, jak wygląda praca pocztowa „za kulisami" czyli w ruchu pocztowym. Dlatego też inicjatywa Radja w Bernie, aby przez żywe słowo trafić do radjosłuchaczy i zainteresować ich „sercem" ruchu pocztowego zasługuje na pełne uznanie.

W dniu 21 listopada 33 r. wygłosił Dr. Senger w Bernie przez Radjo odczyt p. t. „Droga listu" w którym omówił całą drogę, jaką list odbywa ze skrzynki pocztowej aż do listonosza i następnie do rąk odbiorcy.

W dniu 24 listopada 33 r. transmitowano z wagonu ambulansowego reportaż, w którym omówiono wszystkie czynności pracownika w czasie podróży.

W dniu 10 grudnia 33 r. wygłoszono odczyt p. t. „Poczta na gwiazdkę" w którym w formie dialogu poruszono prawidłowe opakowanie paczki, czas nadania i t. d.

Wszystkie odczyty przyjęto przez radjosłuchaczy z żywem zadowoleniem.

(Schw. Post — T. u. T. Union).

HOLANDJA.

Obniżki uposażeń.

Z dniem 1 stycznia r. b. obniża się wszystkim pracownikom państwowym uposażenie miesięczne o 10%.

Pozatem potrąca się jeszcze pracownikom samotnym nie jak dotychczas 3% lecz 10%. Wyjątek stanowią robotnicy oraz samotni, którzy utrzymują rodzinę.

Dodatek na dziecko w wysokości 60 guldenów miesięcznie pozostaje bez zmiany.

Równocześnie podwyższono składkę emerytalną z 8,5% na 10% miesięcznie.

Według pierwszego projektu obniżki uposażeń miały oszczędności z tego tytułu wynosić 15.750.000 guld. Na skutek starań organizacyj zawodowych zmieniono pierwszy projekt tak, że oszczędności na uposażeniach wyniosą 10.030.000 guld.

(Post Zoll. — Tel. Zeit.).

STANY ZJEDN. AM. P.

Kongres Związku Organizacyj Zawodowych.

W dniach od 2 do 10 października 33 r. odbył się w Waszyngtonie 53 Kongres związku organizacyj zawodowych. Po Kongresie przemawiał Generalny Dyrektor Poczt i Tel. p. Farley, który z naciskiem podkreślił, że pracownicy poczt, telegrafów i telefonów wykazali głęboki patrjotyzm, zrozumienie powagi chwili i imponującą solidarność w działaniu.

Ogólny dobrobyt może być tylko przywrócony przez podniesienie siły nabywczej mas pracujących — oto słowa wypowiedziane na Kongresie przez Generalnego Dyrektora Poczt i Tel.

Związek organizacyj zawodowych obejmuje w sumie globalnej 3 miljony członków. Kongres powziął szereg doniosłych uchwał i domaga się stanowczo wprowadzenia 30 godzin pracy w tygodniu t. j. 5 dni pracy po 6 godzin dziennie a w odniesieniu do pracowników poczt, telegrafów i telefonów przywrócenia pełnego uposażenia, przenoszenia pracowników państwowych na własną prośbę w stan spoczynku po 30 letniej służbie państwowej i protest przeciwko przyjęciu minimum egzystencji jako zasady ustalającej wysokość uposażenia.

Pozatem Kongres wypowiedział się stanowczo przeciwko nieograniczonej inflacji i uchwalił pełne podziękowanie i zaufanie Prezydentowi Rooseveltowi a w końcu wezwał wszystkie organizacje zawodowe do wspólnej i intensywnej akcji celem zrealizowania wytkniętych celów.

(Post- Zoll u. Tel. Zeit.).

A. S.

JUBILEUSZ PRACY

W dniu 1.X b. r. kol. Józef Delimata, Naczelnik U. P. Grodno 1, obchodził 25-letni jubileusz pracy pocztowej. Dzień ten był obchodzony uroczyście przez członków Koła. O godz. 9 rano zebrani członkowie Koła złożyli życzenia Jubilatowi, zaś Prezes kol. Mierzejewski w krótkich słowach podniósł położone zasługi kol. Delimaty na niwie związkowej. Z okazji tej uroczystości wręczono Jubilatowi album z fotografjami członków Koła i odpowiednią dedykacją.

Po przemówieniu Prezesa, kol. Delimata w pięknych słowach podziękował za okazaną pamięć, w tak drogiej mu rocznicy, którą obchodzi w Wolnej Niepodległej Ojczyźnie, wznosząc okrzyk na cześć: Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, Pana Prezydenta R. P. i Pierwszego Marszałka — Józefa Piłsudskiego.

Wieczorem w salach klubu „Cresovia" odbył się wieczór towarzyski na cześć Jubilata. Wśród licznych przemówień podnoszono zasługi kol. Delimaty, poniesione na polu pracy zawodowej, organizacyjnej i społecznej, w uznaniu których, swego czasu został odznaczony „Krzyżem Zasługi". Zebrani życzyli Jubilatowi dalszych owocnych wyników w Jego pracy dla dobra instytucji pocztowej, organizacji naszej i społeczeństwa. W miłym nastroju zebranie przeciągnęło się do późnej godziny, pozostawiając miłe wrażenie w pamięci uczestników.

ZAMIAST POWINSZOWAŃ

P. Leon Leligdowicz, Naczelnik Wydz. Gosp. Ministerstwa P. i T., składa dobrowolny datek w kwocie zł. 10.— na Sanatorjum Związku w Zakopanem, zamiast życzeń świątecznych i noworocznych.

P. Józef Stangreciak, Prezes Zarz. Gł. składa kwotę zł. 15 na Sanatorjum w Zakopanem, zamiast życzeń świątecznych i noworocznych.

ZAMIANY

Kto z Kolegów lub Koleżanek X lub XI st. sł. z urzędów: Przeworsk, Gródek Jagielloński, Rawa Ruska, Żółkiew, Sokal, Przemyślany, Sambor, lub z okolicznych urzędów tych miejscowości, zamieni miejsce służbowe na U. p. Kopyczyńce. Łaskawe zgłoszenia: Mieczysław Kielanowski, U. p. Kopyczyńce.

Kto z Kolegów niższych pracowników z U. p. Baranowicze lub okolic zamieni miejsce służbowe na Warszawę. Zgłoszenia: Bolesław Milewski, pracownik XV gr. up. Urząd Telekomunikacyjny, Wydział Telegraficzny, Warszawa.

Kto z Kolegów w XI st. sł. z Wileńszczyzny lub Polesia zamieni miejsce służbowe na Oborniki w woj. Poznańskiem. Łaskawe zgłoszenia: Tomaszewski, asystent w XI st. sł., Oborniki.

Kto z Koleżanek lub Kolegów w X—XI st. sł. (możliwie w woj. Stanisławowskie) zamieni bezinteresownie swe miejsce służbowe na Upt. Krotoszyn pozn. Zgłoszenia uprasza się kierować do Koła Miejscowego Krotoszyn pozn.

Konstanty Rosół, urzędnik VIII st. sł., z u. p. Garwolin, zmieni się na Warszawę. Koszta przeniesienia zwróci całkowicie. Zgłoszenia nadsyłać: U. p. Garwolin, Konstanty Rosół.

Zarząd Okręgowy Rodziny Pocztowej zawiadamia, że są wolne miejsca w Przedszkolu i Szkole powszechnej „Rodziny Pocztowej" przy pl. Napoleona 10.

Sekretarjat przyjmuje zapisy dzieci codziennie od 13 — 14-ej godz.

Ogłoszenie

Komisja Likwidacyjna Spółdzielczej Kasy Pożyczkowo - Oszczędnościowej Koła Okręgowego Związku Pracowników Pocztowych w Lublinie zgodnie z uchwałą Walnego Zebrania z dnia 15 czerwca 1933 r. i postanowieniem § 60 i 48 statutu ogłasza rozwiązanie i likwidację Kasy, wzywając wszystkich wierzycieli i członków do zgłaszania swych roszczeń pod rygorem skutków prawnych.

Komisja Likwidacyjna
Edward Rydzyński *Edward Szynkowski*
Szymon Zwirek
Eugenjusz Ziemkowski.

Redaktor odpow.: W. Godusławski. Wydawca: Zarząd Główny Związku Prac. Poczt., Telegraf. i Telef. R. P., Warszawa, Bednarska Nr. 25.

Drukarnia Artystyczna, Warszawa, Nowy Świat 47, tel. 635-80 i 635-83